

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD



MODRÝ LABYRINT

Z MINULOSTI VYSTUPUJÍ PŘÍZRAKY...

MODRÝ LABYRINT

MODRÝ LABYRINT

DOUGLAS PRESTON
& LINCOLN CHILD

Přeložila Jana Pacnerová



Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *Blue Labyrinth*
(First published by Grand Central Publishing, New York, 2014)
přeložila © 2015 Jana Pacnerová
Redakce textu: Zuzana Pokorná
Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-367-9

*Lincoln Child věnuje tuto knihu
své dceři Veronice*

*Douglas Preston věnuje tuto knihu
Elizabeth Berryové
a
Andrewu Sebastianovi*

1

MAJESTÁTNÍ NOVOKLASICISTNÍ SÍDLO na Riverside Drive mezi 137th Street a 138th Street bylo sice pečlivě udržované a dokonale zachované, ale působilo neobydleně. Za tohoto bouřlivého červnového podvečera nebylo vidět žádné postavy, které by se procházely po střešní terase s vyhlídkou na řeku Hudson. Ani ze zdobných arkýřových oken se nelinula žlutá záře. Po pravdě řečeno, jediné viditelné světlo bylo možné pozorovat u domovních dveří, kde dopadalo na příjezdovou cestu pod stříškou krytého vchodu.

Vnější zdání však může klamat – někdy i záměrně. Dům na Riverside 891 byl totiž sídlem zvláštního agenta FBI Aloysia Pendergasta – a Pendergast si nade vše cenil svého soukromí.

V elegantní knihovně sídla seděl Pendergast v koženém ušáku. Ačkoliv už začínalo léto, noc byla větrná a chladná a v krbu plápolal nevelký oheň. Pendergast listoval výtiskem *Manjóšú*, staré a slavné antologie japonské poezie, datované rokem 750. Na stolku vedle něj stála malá *tetsubin* neboli litinová čajová konvice spolu s porcelánovým šálkem do poloviny plným zeleného čaje. V soustředění ho nic nerušilo. Jediné zvuky v místnosti představovaly občasné zapraskání žhavých uhlíků a rachot hromu zpoza zavřených okenic.

Teď se z přijímací síně ozval slabý zvuk kroků a v rámu, tvořeném veřejemi dveří knihovny, se objevila Constance Greeneová. Měla na sobě jednoduché večerní šaty. S fialkovými očima a černými vlasy, zastřiženými do staromódního mikáda, kontrastovala bledost její pleti. V jedné ruce třímala hromádku dopisů.

„Pošta,“ řekla.

Pendergast kývl hlavou a odložil knihu.

Constance usedla vedle Pendergasta a zaznamenala přitom, že od návratu z toho, co nazýval „Coloradské dobrodružství,“ už se konečně zase vrací do své staré podoby. Po děsivých událostech předchozího roku ji stav jeho mysli znepokojoval.

Začala třídit hromádku pošty, přičemž odkládala stranou to, co by ho nezaujalo. Pendergast se nerad zabýval všedními maličkostmi. Placení účtů a správu části jeho nezvykle vysokých příjmů měla na starosti jedna stará a diskrétní neworleanská advokátní kancelář, kterou jeho rodina zaměstnávala už velmi dlouho. Ke správě dalších investic, fondů a nemovitostí využíval stejně starodávnou bankovní firmu v New Yorku. A veškerou korespondenci si nechával doručovat do schránky na poště, kterou pravidelně vybíral Proctor, jeho šofér, osobní strážce a vůbec pravá ruka. V současnosti se Proctor chystal odjet na čas k příbuzným do Alsaska, takže Constance slíbila, že se ujme písemností.

„Tady je psaní od Corrie Swansonové.“

„Otevři ho, buď tak laskavá.“

„Přiložila fotokopii dopisu z Akademie Johna Jaye. Její diplomová práce získala Rosewellovu cenu.“

„Podívejme. Zúčastním se ceremonie.“

„To Corrii určitě potěší.“

„Promoče jen zřídka nabízejí víc než uspávací přehlídku frází a lží, doprovázených únavným refrénem na téma ‚Pompa a obřadnost‘.“ Pendergast v zamyšlení upil čaje. „Tahle patří k výjimkám.“

Constance dál třídila poštu. „A tady je dopis od Vincenta D’Agosty a Laury Haywardové.“

Pokynul jí, aby ho prošla. „Je to poděkování za svatební dar a za slavnostní večeři.“

Pendergast kývl hlavou a Constance list odložila. Před měsícem, v předvečer D’Agostovy svatby, uspořádal Pendergast pro nastávající manželský pár soukromou večeři, tvořenou několika chody, které osobně připravil a podával k nim vzácná vína ze svého sklepa. Právě toto gesto ze všeho nejvíc Constance přesvědčilo, že už se Pendergast vzpamatoval z nedávného emocionálního traumatu.

Přečetla několik dalších dopisů, pak odložila stranou ty zajímavé a zbytek hodila do ohně.

„Jak pokračuje projekt, Constance?“ zeptal se Pendergast a nalil si další šálek čaje.

„Velmi dobře. Zrovna včera jsem dostala balíček z Francie, z Bureau Ancrêtre du Dijon, který se teď snažím zaintegrovat do toho, co už mi přišlo z Benátek a Louisiany. Až budeš mít čas, ráda bych ti položila pár otázek o Augustu Robespierreu St. Cyr Pendergastovi.“

„Většina toho, co vím, pochází z ústní rodinné tradice – pověsti,

legendy a pár hrůzostrašných historek, které se vyprávějí šeptem. Rád se s tebou o většinu z nich podělím.“

„O většinu? Doufala jsem, že se se mnou podělíš o všechny.“

„Obávám se, že v rodinné skříni Pendergastů se vyskytují kostlivci, řečeno obrazně i doslova, o nichž musím pomlčet i před tebou.“

Constance s povzdechem vstala. Pendergast se vrátil ke své knize veršů a ona opustila knihovnu, prošla přijímacím sálem plným muzejních vitrín s nejrůznějšími kuriozitami a pak dveřmi do dlouhého, tlumeně osvětleného prostoru obloženého dubovým dřevem, ztmavlým stářím. Hlavním rysem místnosti byl dřevěný jídelní stůl, skoro stejně dlouhý jako sám pokoj. Bližší konec stolu pokrývaly časopisy, staré dopisy, soupisy ze sčítání obyvatel, zažloutlé fotografie a rytiny, ověřené kopie, memoáry, reprinty z mikrofiší novin a další dokumenty, všechny srovnané do úhledných hromádek. Vedle nich ležel laptop, jehož obrazovka v šeru nepřiměřeně zářila. Před několika měsíci se Constance ujala úkolu sestavit genealogii Pendergastovy rodiny. Chtěla uspokojit vlastní zvědavost a současně Pendergasta rozptýlit. Byla to fantasticky složitá, úmorná, a přesto nekonečně fascinující činnost.

Na druhém konci dlouhé místnosti, za obloukovými dveřmi, se nalézala vstupní hala s hlavním vchodem do sídla. Právě když se Constance chystala usednout ke stolu, ozvalo se hlasité zaklepaní.

Constance se zarazila a svrátila čelo. Na Riverside Drive 891 vítali návštěvníky jen zřídka – a nikdy žádný nepřicházel bez ohlášení.

Klep. Od vchodu zaznělo další ťuknutí, doprovázené tlumeným rachotem hromu.

Constance si uhladila šaty, přešla místnost a klenutým průchodem vstoupila do haly. Těžké domovní dveře byly bytelné, bez špehýrky, a tak okamžik zaváhala. Když se neozvalo třetí zaťukání, odjistila horní zámek, pak dolní a zvolna otevřela.

Ve světle přístavku spatřila siluetu mladého muže. Plavé vlasy měl mokré a přilepené k hlavě. Jeho deštěm smáčená tvář byla krásná a typicky nordická, s vysoko klenutým čelem a jemně tesanými rty. Na sobě měl plátěný oblek, úplně promočený, který se mu lepil k tělu.

Byl svázaný tlustými provazy.

Constance se zajíkla a užuž k němu vztahovala ruce. Vytřeštěné oči však to gesto nevnímaly. Upíraly se přímo před sebe a nemrkaly.

Postava zůstala okamžik stát, maličko se zakymácela, trhaně osvětlená přerušovanými blesky – a pak začala padat, jako když se kácí strom, zprvu pomalu a pak rychleji, až dopadla obličejem dolů napříč přes práh.

Constance s výkřikem ucouvla. Přiběhl Pendergast v patách s Proctorem. Pendergast ji chytil, odtáhl stranou a rychle poklekl k mladíkovi. Uchopil ho za rameno a obrátil, shrnul mu vlasy z očí a nahmatl pulz, jenž pod studenou pokožkou šíje očividně chyběl.

„Mrtvý,“ pronesl tlumeným a nepřirozeně klidným hlasem.

„Panebože,“ Constance se zlomil hlas. „To je tvůj syn Tristram.“

„Ne,“ opáčil Pendergast. „To je Alban. Jeho dvojče.“

Ještě okamžik zůstal klečet vedle těla. Pak vyskočil a pružným, kočičím pohybem v mžiku zmizel ve skučící bouři.

2

PENDERGAST TRYSKEM DOBĚHL na Riverside Drive, zastavil se na rohu a rozhlédl se po široké třídě na sever i na jih. Z oblohy se teď valily šňůry deště, dopravní provoz byl řídký a nikde žádní chodci. Spočinul pohledem na nejbližším vozidle, asi o tři bloky dál na jih: nový model lincolnu s odděleným prostorem pro řidiče, černý, toho druhu, jakých jsou na ulicích Manhattanu k vidění tisíce. Newyorská poznávací značka byla neosvětlená, a tudíž se z ní nedaly vyčíst podrobnosti.

Pendergast se za ním rozběhl.

Vůz nezrychlil, ale pokračoval volným tempem po vozovce, na křižovatkách mu naskakovala zelená, jedna za druhou, vytrvale se vzdaloval. Na semaforu se rozsvítila žlutá, pak červená. Vůz však nezastavoval, projel na žlutou a na červenou, nezrychloval, nezpomaloval.

Vytáhl mobil a v běhu vyťukával číslo. „Proctore. Přivezte auto. Mířím po Riverside na jih.“

Lincoln už skoro zmizel, bylo vidět jen koncová světla, rozkolísaná v průtřži, ale v mírné zatáčce ke 126th Street zmizela i ta.

Pendergast běžel tryskem dál, černé sako za ním vlálo, déšť ho bodal do obličeje. O několik bloků dál znovu lincoln uviděl – auto zastavilo na další světelné křižovatce za dvěma vozy. Znovu vytáhl telefon.

„Šestadvacátý okrsek,“ ozvalo se na druhé straně. „Strážník Powell.“

„Tady je zvláštní agent Pendergast, FBI. Pronásleduji černý Lincoln Town Car, newyorská poznávací značka neidentifikována, míří na jih z křižovatky Riverside a Stodvačtyřicáté. Řidič podezřelý z vraždy. Potřebuji asistenci motorizované hlídky. Končím.“

„Deset čtyři,“ odpověděl dispečer. A vzápětí: „Máme v oblasti označený vůz, o dva bloky dál. Informujte nás průběžně o lokaci.“

„Taky vzdušnou podporu,“ dodal Pendergast, stále v trysku.

„Pane, jestliže je řidič vozu pouze podezřelý...“

„Je to prioritní cíl FBI,“ prohlásil Pendergast do telefonu. „Opakuji, *prioritní cíl.*“

Krátká pauza. „Nasazujeme vrtulník.“

Právě když schoval telefon, lincoln náhle prudce zatočil kolem aut čekajících na červenou, vyhoupl se na obrubník, přešel chodník a řadu květinových záhonů v Riverside Parku, až se mu pod koly rozstříkovalo bláto, a posléze zamířil v protisměru po sjezdu na Henry Hudson Parkway.

Pendergast znovu zavolal na dispečink a aktualizoval polohu vozidla, načež opět zatelefonoval Proctorovi a poté přeběhl k parku, přeskočil nízký plot, sprintem zdolal několik záhonů s tulipány a přitom nespouštěl oči z koncových světel auta, řítícího se po šikmé rampě k dálnici; v uších mu zněl skřípot pneumatik.

Přehoupl se přes nízkou kamennou zídku na druhé straně vozovky, napůl seběhl, napůl sklouzl z náspu, kde mu pod nohama odletovaly odpadky a rozbité sklo; snažil se zkřížit vozu cestu. Upadl, převálil se a rychle vstal, hrud' se mu zdvíhala, byl promočený deštěm, bílá košile se mu lepila k hrudi. Sledoval, jak lincoln otáčí do protisměru a řítí se serpentinami výjezdové rampy směrem k němu. Sáhl po Les Baeru, ale ruka narazila na prázdné pouzdro. Rychle se rozhlédl ve tmě po náspu, pak – když přes něj přešlo zářivé světlo reflektoru – byl nucený se odkulit. Jakmile auto projelo, zase vstal a sledoval očima vůz, mizící v hlavním proudu dopravy.

Okamžik poté k němu dojel starodávňý rolls-royce a prudce zabrzdil u obrubníku. Pendergast otevřel zadní dveře a naskočil.

„Sledujte ten lincoln,“ nařídil Proctorovi a zapnul si bezpečnostní pás.

Rolls plynule zrychloval. Pendergast slyšel za zády slabý zvuk sirén, ale policie byla příliš daleko a nepochybně uvízla v dopravním provozu. Z boční příhrádky vytáhl policejní vysílačku. Honička se zrychlovala, lincoln přejížděl z pruhu do pruhu a vyhýbal se autům rychlostí, která se blížila sto padesáti kilometrům za hodinu, i když se ocitli v prostoru stavby, kde obě krajnice dálnice lemovaly betonové zátarasy.

Z policejní vysílačky znělo ustavičné brebentění, ale oni byli z pronásledovatelů první. Vrtulník nebylo nikde vidět.

Náhle z provozu před nimi vylétla série jasných záblesků, po nichž okamžitě následoval rachot výstřelů.

„Střelba!“ ohlásil Pendergast do otevřeného kanálu. Okamžitě pochovil, co se děje. Auta před nimi jako šílená zatáčela prudce doleva doprava, řidiči panikařili při záblescích dalších výstřelů. Pak zaznělo *krach, krach, krach*, jak do sebe množství vozů naráželo ve vysoké rychlosti a vytvářelo řetězovou havárii, která rychle zaplnila vozovku rachotícími, zničenými plechy. Proctor s ohromnou zručností zabrzdil rolls

a řízeným smykem se pokusil promanévrovat kolem řetězové srážky. Rolls šikmo narazil do betonové bariéry, ta ho odrazila zpět do jízdního pruhu a zezadu do něj vrazil řidič, který se pak přidal k řadě nabouraných vozů s ohlušujícím rachotem kovu. Pendergastem to na zadním sedadle hodilo dopředu, bezpečnostní pás ho zastavil, pak ho srazil nazpátek. Částečně omráčený vnímal zvuk syčící páry, nárek, výkřiky, skřípot brzd a další rány, jak do sebe auta dál narážela zezadu; to vše se mísilo se sílícím sborem sirén a teď konečně i se zvukem helikoptéry.

Pendergast ze sebe setřásl spršku rozbitého skla; pracně se snažil vzpa-matovat a rozepnul si bezpečnostní pás. Naklonil se dopředu, aby zkon-troloval Proctora.

Muž byl v bezvědomí, krvácel na hlavě. Pendergast šátral po vysílačce, aby zavolal pomoc, ale už se otevíraly dveře a dovnitř se hrnuli zdra-votníci, chytaly ho čísi ruce.

„Nesahejte na mě,“ nařídil Pendergast. „Zaměřte se na něj.“

Pendergast se vyprostil a vystoupil do hustého deště, přičemž z něj padaly další střepy skla. Zíral před sebe na neprůjezdnou zmršť aut, moře koncových světel, a poslouchal pokřikování zdravotníků a policie a dunění nadarmo kroužícího vrtulníku.

Lincoln byl už dávno pryč.

3

PORUČÍK PETER ANGLER, absolvent studia antiky na Brownově univerzitě a bývalý ekologický aktivista, nebyl typickým důstojníkem newyorského policejního sboru. Nicméně určité vlastnosti se svými kolegy policajty sdílel: rád řešil své případy čistě a rychle a rád viděl pachatele za mřížemi. Umanutá zarputilost, která ho kdysi motivovala k tomu, aby roku 1992 v posledním ročníku vysoké školy přeložil Thúkydidovy *Dějiny peloponéské války* a aby se ke konci téhož desetiletí zuby nehty držel starých sekvojí, které bránil před dřevorubci, se zasloužila i o to, že vystoupal po hodnostním žebříčku až k funkci velitele detektivního oddělení už v mladém věku šestatřiceti let. Organizoval svá vyšetřování jako vojenská tažení a dbal na to, aby detektivové pod jeho velením konali svou povinnost důkladně a precizně. Výsledky, k nimž taková strategie vedla, byly pro Anglera zdrojem trvalé pýchy.

A právě proto měl z tohoto případu tak špatný pocit.

Samozřejmě, případ ještě nebyl ani čtyřiaadvacet hodin starý. A jeho oddělení nemohl nikdo vytýkat liknavost. Všechno probíhalo podle předpisů. První policisté, kteří dorazili na místo, zabezpečili prostor, zapsali výpovědi a zadrželi svědky, dokud nepřijeli vyšetřovatelé z kriminálky. Ti pak důkladně zpracovali místo činu, prohlíželi je a vyhledávali a sbírali důkazy. Úzce spolupracovali s laboratorním týmem, daktyloskopy, forenzními vyšetřovateli, fotografie a patologie.

Ne – jeho nespokojenost pramenila z nezvyklé povahy samotného zločinu... a i z toho, že ironií osudu je otcem oběti zvláštní agent FBI. Angler si přečetl zápis mužovy výpovědi, jež se vyznačovala stručností a postrádala užitečné informace. Agent sice přímo nepřekážel forenzním technikům v práci, ale byl podivně neochotný umožnit jim mimo okruh místa činu větší přístup do svého bydliště, než bylo nezbytné – dokonce odmítl pustit jednoho strážníka i na toaletu. Případ nebyl oficiálně přidělen FBI, samozřejmě, ale Angler byl ochoten ze zdvořilosti dopřát agentovi přístup do spisu, pokud by o něj stál. Jenže agent nic takového

nepožadoval. Kdyby si nebyl tak jistý opakem, Angler by se málem domníval, že tenhle Pendergast nechce, aby byl vrah jeho syna dopaden.

Právě proto se rozhodl vyslechnout dotyčného osobně, a to za – podíval se na hodinky – přesně jednu minutu.

A přesně o jednu minutu později byl agent uveden do jeho kanceláře. Přivedl ho seržant Loomis Slade, Anglerův zástupce, osobní asistent a často i ozvučná deska. Angler zkušeným okem zaznamenal na návštěvníkovi nápadné detaily: vysoký, štíhlý, plavobílé vlasy, bleděmodré oči. Černý oblek a tmavá vázanka se strohým vzorem doplňovaly obraz askety. Vůbec to nebyl typický agent FBI. Ale na druhé straně, vzhledem k jeho rezidencím – bytu v hypermoderní budově Dakota a vznešenému paláci na Riverside Drive, kde bylo odloženo tělo – Angler usoudil, že by ho to nemělo překvapovat. Nabídl agentovi křeslo, sám pak znovu zaujal místo za psacím stolem. Seržant Slade si sedl do protějšího rohu, za Pendergasta. „Agente Pendergaste,“ pronesl Angler. „Děkuju, že jste přišel.“

Muž v černém obleku kývl hlavou.

„V první řadě dovolu, abych vám vyjádřil soustrast s vaší ztrátou.“

Muž neodpověděl. Netvářil se zrovna jako truchlící pozůstalý. Po pravdě řečeno, netvářil se vůbec nijak. Jeho obličej byl jako zavřená kniha.

Anglerova kancelář se nepodobala kancelářím většiny důstojníků Newyorského policejního sboru. Jistě, nalézaly se tu nepostradatelné spisy a hromady hlášení. Stěny však namísto diplomů a fotek s vysokými šaržemi zdobil tucet zarámovaných starožitných map. Angler byl dychtivým sběratelem kartografie. Většinu návštěvníků kanceláře okamžitě přitáhla stránka z LeClerkova Francouzského atlasu z roku 1631 anebo list 58 z Ogilbyho Atlasu Británie, zobrazující cestu z Bristolu do Exeteru, anebo – což byla jeho pýcha a radost – zažloutlý, křehký fragment z Peutingerovy tabule, okopírované Abrahamem Orteliem. Pendergast však nevěnoval sbírce ani letmý pohled.

„Rád bych navázal na vaši počáteční výpověď, když dovolíte. A musím předem podotknout, že bude třeba položit vám několik trapných a nepříjemných otázek. Omlouvám se předem. Vzhledem k vašim osobním zkušenostem ve službách zákona to určitě pochopíte.“

„Přirozeně,“ opáčil agent s vláčným jižanským akcentem, pod nímž však znělo cosi tvrdého, kovového.

„Tento případ má několik aspektů, které mě, upřímně řečeno, matou. Podle vaší výpovědi a podle výpovědi vaší“ – pohled do zprávy na psacím stole – „schovanky, slečny Greeneové, učiněné přibližně dvacet minut po deváté včera večer, někdo zaklepal na domovní dveře vaší rezidence.

Když slečna Greeneová otevřela, spatřila na prahu vašeho syna svázaného silnými provazy. Zjistil jste, že je mrtvý, a začal jste pronásledovat černý Lincoln Town Car směrem na jih po Riverside Drive, přičemž jste volal na devět set jedenáct. Je to tak?“

Agent Pendergast přikývl.

„Co ve vás vzbudilo dojem – alespoň v první chvíli –, že v tom autě jede vrah?“

„Bylo to tam v té době jediné motorové vozidlo. Na dohled nebyli žádní chodci.“

„Nenapadlo vás, že by se pachatel mohl skrývat někde na vašich pozemcích a uskutečnit únik nějakou jinou trasou?“

„Vozidlo projelo několik křižovatek na červenou, přešlo chodník a květinový záhon, vjelo do parku po výjezdové rampě a v rozporu s dopravními předpisy otočilo o sto osmdesát stupňů. Jinými slovy, budilo dosti přesvědčivý dojem, že se snaží uniknout pronásledování.“

Suchý, mírně ironický tón tohoto sdělení Anglera dráždil.

Pendergast pokračoval. „Smím se zeptat, proč se policejní helikoptéra tak opozdila?“

To Anglera dopálilo ještě víc. „Neopozdila se. Dorazila pět minut po telefonátu. To je celkem dobré.“

„Ne dost dobré.“

Ve snaze znovu ovládnout výslech pronesl Angler o dost ostřeji, než měl v úmyslu: „Vraťme se k samotnému zločinu. Navzdory pečlivému prohledání okolí můj detektivní oddíl nenašel žádné svědky, kteří by viděli dotyčný lincoln jinde než na West Side Highway. Na těle vašeho syna se nenašly žádné stopy násilí, ani neměl v organismu drogy či alkohol; příčinou smrti bylo zlomení vazů přibližně pět hodin předtím, než jste ho našli – aspoň na základě předběžného ohledání před pitvou, která dosud neproběhla. Podle výpovědi slečny Greeneové jí trvalo asi patnáct vteřin, než otevřela dveře. Máme tu tedy vraha – nebo vrahy –, který připraví vašeho syna o život, sváže ho – ne nutně v tomto pořadí –, opře vám ho o domovní dveře, jelikož se nalézá ve stavu rigor mortis; zazvoní u vás; vrátí se do auta a podaří se mu vzdálit o několik bloků dřív, než vy osobně můžete zahájit pronásledování. Jak to, že se dotyčný, nebo dotyční, pohybuje – nebo pohybují – tak rychle?“

„Zločin byl bezchybně naplánovaný i provedený.“

„No, možná, ale nemůže to být také tím, že jste byl v šoku – což je za daných okolností naprosto pochopitelné – a nereagoval jste tak rychle, jak jste uvedl ve své výpovědi?“

„Ne.“

Angler se nad touto strohou odpovědí zamyslel. Pohlédl na seržanta Sladea – jenž mlčel jako Buddha, jak měl ve zvyku – a pak se vrátil zrakem k Pendergastovi. „Pak tu máme, ehm, dramatickou povahu samotného zločinu. Svázaný provazy, postavený k vašim domovním dveřím – to jsou určité znaky typické pro zabíjení mezi gangy. Což mě přivádí k hlavní linii dotazování, a znovu mě omluvte, pokud něco z toho bude působit vtíravě nebo urážlivě. Podílel se váš syn nějakým způsobem na činnosti gangsterů?“

Agent Pendergast opětoval Anglerův pohled se stejně neutrálním, nevyzpytatelným výrazem. „Nemám zdání, na čem se můj syn podílel. Jak už jsem uvedl ve své výpovědi, můj syn a já jsme se vůbec nestýkali.“

Angler otočil list ve zprávě. „Forenzní technici i můj detektivní oddíl prošli místo činu velice pečlivě. Vyznačovalo se neexistencí viditelných důkazů. Nenašly se otisky prstů, kompletní ani částečné, kromě otisků vašeho syna. Žádné vlasy ani vlákna, opět s výjimkou vašeho syna. Jeho oblečení bylo zbrusu nové – a té nejběžnější výroby – a navrch ke všemu bylo jeho mrtvé tělo pečlivě umyto a oblečeno. Na dálnici jsme nesebrali žádné nábojnice, jelikož výstřely musely být vypáleny z vnitřku vozidla. Zkrátka, pachatelé byli obeznámeni s technikami vyšetřování místa činu a výjimečně opatrní, aby nezanechali žádné stopy. Přesně věděli, co dělají. Jsem zvědavý, agente Pendergaste – vzato z profesionálního hlediska, čemu byste to přičítal vy?“

„Znovu budu pouze opakovat, že šlo o pečlivě naplánovaný zločin.“

„Zanechání těla na vašem prahu nasvědčuje tomu, že pachatelé vám předávali nějaký vzkaz. Máte představu, o jaký vzkaz by se mohlo jednat?“

„Nejsem schopen spekulovat.“

Nejsem schopen spekulovat. Angler se na agenta Pendergasta zadíval pátravěji. Vyslychal už spoustu rodičů zničených ztrátou dítěte. Nebylo nijak neobvyklé, že se trpící ocitli v šoku a působili otupěle. Jejich odpovědi na jeho otázky byly často zdráhavé, neuspořádané, neúplné. Pendergast se jim však vůbec nepodobal. Zdálo se, že se zcela ovládá. Jako by nechtěl spolupracovat, nebo ho to nezajímalo.

„Promluvme si o, ehm, záhadě vašeho syna,“ pokračoval Angler. „Jediný důkaz, že je to skutečně váš syn, představuje vaše výpověď v tomto smyslu. Nevyskytuje se v žádné z policejních databází, které jsme prověřovali: ani v CODIS, ani v IAFIS, ani v NCIC. Neexistuje záznam o jeho narození, nemá řidičský průkaz, ani číslo sociálního pojištění, ani pas, ani záznam o vzdělání a žádná vstupní víza do této

země. V kapsách neměl nic. Dokud nebude prověřena DNA podle naší databáze, zdá se, že podle dostupných informací váš syn v podstatě vůbec neexistoval. Ve své výpovědi jste uvedl, že se narodil v Brazílii a není občanem USA. Není však ani brazilským občanem, řečená země nemá o něm žádný záznam. Město, o němž jste uvedl, že v něm vyrůstal, také jako by neexistovalo, alespoň oficiálně. Neexistují důkazy o jeho odjezdu z Brazílie ani o příjezdu do naší země. Jak to všechno vysvětlíte?“

Agent Pendergast si zvolna přehodil nohu přes nohu. „Nemohu to vysvětlit. Opět, jak už jsem se zmínil ve své výpovědi, dozvěděl jsem se o synově existenci – nebo o skutečnosti, že mám syna – teprve před nějakými osmnácti měsíci.“

„A tehdy jste se s ním setkal?“

„Ano.“

„Kde?“

„V brazilské džungli.“

„A od té doby?“

„Ani jsem ho neviděl, ani jsem s ním nekomunikoval.“

„Proč ne? Proč jste ho nevyhledal?“

„Už jsem vám říkal: jsme – byli jsme – si cizí.“

„Proč přesně jste si byli cizí?“

„Naše osobnosti byly neslučitelné.“

„Můžete něco říci o jeho povaze?“

„Sotva jsem ho znal. Nalézal potěšení ve zlomyslných hrách; byl specialista na dráždění a ponižování.“

Angler se zhluboka nadechl. Tyhle odpovědi-neodpovědi se mu zavrátaly pod kůži. „A jeho matka?“

„V mé výpovědi naleznete, že zemřela krátce po jeho narození, v Africe.“

„Pravda. Nehoda na lovu.“ Na tom bylo taky něco zvláštního, ale Angler nezvládal víc absurdit najednou. „Mohl mít váš syn nějaké problémy?“

„O tom nemám pochyb.“

„Jaké problémy?“

„Nemám zdání. Vím jen, že měl eminentní schopnost zvládat i ty nejhorší problémy.“

„Jak můžete vědět, že byl v problémech, když nevíte, o jaký druh problémů se jednalo?“

„Protože měl výrazné zločinecké sklony.“

Chodili pořád kolem horké kaše. Angler měl silný pocit, že Pendergast nejenže nemá zájem pomáhat Newyorskému policejnímu sboru při chy-

tání synova vraha, ale navíc patrně také zadržuje informace. Proč to dělá? Neexistuje ani záruka, že ta mrtvola je skutečně jeho syn. Pravda, byla tu pozoruhodná podoba. Ale jediný, kdo provedl identifikaci, byl Pendergast sám. Bude zajímavé zjistit, jestli něco přinese porovnání DNA oběti se záznamy z databáze. A bude jednoduché porovnat jeho DNA s Pendergastovou – která, jelikož šlo o agenta FBI, už se v záznamech nalézala.

„Agente Pendergaste,“ pronesl chladně, „musím se vás znovu zeptat: Máte představu, podezření, nějaké vodítko stran toho, kdo zabil vašeho syna? Jakékoli informace o okolnostech, které mohly vést k jeho smrti? Představu o tom, proč bylo jeho tělo odloženo na vašem prahu?“

„V mé výpovědi není nic, co bych byl schopen rozvést.“

Angler odstrčil zprávu. Tohle bylo teprve první kolo. Na žádný pád s tímhle člověkem neskoncoval. „Nevím, co je tu podivnější – jestli specifika této vraždy, to, jak na ni nereagujete, anebo neexistence minulosti vašeho syna.“

Pendergastův výraz zůstával absolutně prázdný. „*Hodný nový světe, jenž taký národ máš.*““

„*Novým je tobě,*“ odpálil Angler.*

V této chvíli Pendergast projevil první náznak zájmu za celou dobu rozhovoru. Oči se mu maličko rozšířily a pohlédl na detektiva s čímsi podobným zvědavosti.

Angler se předklonil a opřel lokty o stůl. „Myslím, že prozatím jsme skončili, agente Pendergaste. Dovolte mi tedy, abych na závěr řekl pouze toto: Vy možná nechcete, aby se tento případ vyřešil. Ale *bude* vyřešen, a vyřeším ho já. Zajdu tak daleko, jak bude třeba, v případě nutnosti až na práh jistého nespolupracujícího agenta FBI. Vyjádřil jsem se srozumitelně?“

„Nic jiného bych ani neočekával.“ Pendergast vstal, zůstal stát, pokynul Sladeovi, jenž mu otevřel dveře, a pak bez jediného dalšího slova opustil kancelář.

V SÍDLE NA RIVERSIDE DRIVE prošel Pendergast rázně vstupní halou do knihovny. Zamířil k jedné z vysokých knihoven, plných v kůži vázaných knih, odtáhl jeden dřevěný panel a odhalil tak laptop. Začal rychle ťukat do klávesnice, kde bylo třeba, používal hesla, a vstoupil nejprve do serveru záznamů Newyorského policejního sboru, pak do databáze neuzavřených

* William Shakespeare: Bouře (překlad Ladislav Čelakovský)

případů vražd. Poznamenal si několik jednacích čísel a přešel k databázi DNA příslušníků sboru, kde rychle vyhledal výsledky forenzních testů vzorků DNA, odebraných od údajného „Hotelového vraha“, jenž traumatizoval město brutálními vraždami v drahých hotelích na Manhattanu před půldruhým rokem.

I když se zalogoval jako autorizovaný uživatel, data byla uzamčená a nebylo možné je pozměnit ani vymazat.

Pendergast okamžik upřeně zíral na obrazovku. Pak vytáhl z kapsy mobilní telefon a zavolal do River Pointe v Ohio. Hovor byl přijat po prvním zazvonění.

„Ale ale,“ zazněl tichý, zadýchaný hlas. „Jestli to není můj oblíbený Tajný agent.“

„Nazdar, Mime,“ odvětil Pendergast.

„Čím mohu dnes posloužit?“

„Potřebuji odstranit několik záznamů z databáze Newyorského policejního sboru. V tichosti a beze stopy.“

„Vždycky s radostí udělám, co můžu, abych uškodil našim hochům v modrém. Povězte mi: souvisí to nějak s – jakže se to jen jmenovalo – operací Lesní požár?“

Pendergast se odmlčel. „Souvisí. Ale prosím, Mime: už žádné otázky.“

„Nemůžete mi vyčítat, že jsem zvědavý. Ale to je jedno. Máte potřebná jednacích čísla?“

„Dej mi vědět, až budeš připravený.“

„Už jsem.“

Zvolna a zřetelně, oči upřené na obrazovku, prsty na touchpadu laptopu, začal Pendergast diktovat čísla.

4

BYLO PŮL SEDMÉ VEČER, když Pendergastovi zazvonil mobil. Na displeji stálo SKRYTÉ ČÍSLO.

„Zvláštní agent Pendergast?“ Hlas byl anonymní, monotónní – a přesto povědomý.

„Ano.“

„Jsem váš přítel v nouzi.“

„Poslouchám.“

Sarkastické uchechtnutí. „Už jsme se jednou setkali. Byl jsem u vás doma. Projížděli jsme pod mostem George Washingtona. Dal jsem vám spis.“

„Samozřejmě. Šlo o Locke a Bullarda. Vy jste ten pán z...“ Pendergast se zarazil dřív, než uvedl mužovo pracoviště.

„Ano. A od vás je moudré, když vynecháváte ty protivné oficiální zkratky z nechráněných hovorů přes mobil.“

„Co pro vás mohu udělat?“ zeptal se Pendergast.

„Měl byste se spíš zeptat, Co mohu *já* udělat pro *vás*.“

„Co vás vede k domněnce, že potřebuji pomoc?“

„Tři slova. Operace Lesní požár.“

„Aha. Kde se sejdeme?“

„Znáte střelnici FBI na West Twenty-Second Street?“

„Samozřejmě.“

„Za půl hodiny. Střelecké stanoviště šestnáct.“ Spojení se přerušilo.

PENDERGAST PROŠEL dvojími dveřmi dlouhé, nízké budovy na rohu Twenty-Second Street a Eighth Avenue, ukázal odznak FBI ženě u bezpečnostní přepážky, sestoupil po krátkém schodišti, znovu ukázal odznak instruktorovi, vzal si několik papírových terčů a ochranná sluchátka a vstoupil do samotných prostor střelnice. Prošel podél agentů, cvičenců a instruktorů střelby až ke stanovišti číslo 16. Mezi každými dvěma střeleckými boxy byly ochranné zvukové clony a on si všiml, že

box číslo 16 i sousední sedmnáctka jsou prázdné. Střelbu z ostatních boxů tlumily zvukotěsné přepážky jen částečně a Pendergast – vždy citlivý na zvuky – si nasadil na uši ochranná sluchátka.

Když kladl na policičku před sebou čtyři prázdné zásobníky a krabici munice, vycítil, že do boxu někdo vstoupil. Byl to vysoký, hubený muž středního věku v šedém obleku, se zapadlými očima a obličejem dost vráscitým na svůj věk. Pendergast ho okamžitě poznal. Vlasy měl možná trochu řidší než při jediném setkání, které s ním Pendergast zažil – zhruba před čtyřmi roky –, ale ve všech ostatních ohledech zůstal nezměněný, nevýrazný, stále obklopený aurou nenápadné anonymity. Patřil k těm lidem, které byste nedokázali popsat už pár minut poté, co je potkáte na ulici.

Muž neopětoval Pendergastův pohled, místo toho vytáhl ze saka pistoli Sig Sauer P229 a položil ji na policičku boxu 17. Nenasadil si ochranná sluchátka a diskrétním pohybem – stále bez jediného mrknutí Pendergastovým směrem – agentovi pokynul, aby si je rovněž sundal.

„Zajímavá volba prostředí,“ rozhlédl se Pendergast po střelnici. „O dost menší soukromí než v autě pod nájezdem na most George Washingtona.“

„Díky nedostatku soukromí je to tu ještě anonymnější. Jen dva federálové, co trénují na střelnici. Žádné napíchnuté telefony, žádné nahrávací zařízení. A samozřejmě v tomhle randálu není šance, že by někdo něco zaslechl.“

„Instruktor si zapamatuje, že se na střelnici FBI objevil operativec CIA – zvlášť když vy hoši obvykle nechodíte ozbrojeni.“

„Mám v zásobě pár alternativních identit. Nic konkrétního si nemůžu zapamatovat.“

Pendergast otevřel krabici s municí a začal plnit zásobníky.

„Líbí se mi ten váš model 1911,“ prohodil muž s pohledem na Pendergastovu zbraň. „Les Baer Thunder Ranch Special? Hezký kousek.“

„Snad kdybyste se obtěžoval mi sdělit, proč tu jsme.“

„Tak trochu vás mám na očích už od našeho prvního setkání,“ řekl muž, stále bez jediného pohledu do Pendergastových očí. „Když jsem se dozvěděl o vašem podílu na zahájení Lesního požáru, zaujalo mě to. Nenápadná, ale intenzivní monitorovací operace, provedená jistými příslušníky FBI i CIA za účelem lokalizace mladíčka, který si může a nemusí říkat Alban, který se může a nemusí skrývat v Brazílii nebo sousedních zemích, který plyně mluví portugalsky, německy a anglicky a který by měl být v první řadě považovaný za výjimečně schopného a nesmírně nebezpečného.“

Místo odpovědi Pendergast připevnil ke kolejnici terč – kruhový terč s červeným X uprostřed –, stiskl na přepážce po své levici tlačítko a odeslal ho do maximální možné vzdálenosti třidvaceti metrů. Muž po jeho boku si připnul kvalifikační terč FBI – šedý lahvovitý tvar bez dalšího značení – a odeslal ho na konec dráhy 17.

„A zrovna dneska se ke mně dostala jedna zpráva Newyorského policejního sboru, v níž uvádíte, že váš syn – rovněž jménem Alban – se vám objevil na prahu. Mrtvý.“

„Pokračujte.“

„Nevěřím na náhodu. Proto tato schůzka.“

Pendergast zvedl jeden ze zásobníků, nabil si zbraň. „Prosím, nepovažujte mě za neomaleného, pokud vás požádám, abyste mluvil k věci.“

„Mohu vám pomoci. Dodržel jste slovo v případě Locke Bullard a ušetřil jste mi spoustu problémů. Věřím na reciprocitu. A jak už jsem řekl, mám o vás přehled. Jste docela zajímavý člověk. Je možné, že byste mi v budoucnu mohl znovu vypomoci. Partnerství, jestli chcete. Rád bych si je vybudoval.“

Pendergast neodpověděl.

„Přece víte, že mi můžete důvěřovat,“ pokračoval muž za doprovodu tlumeného, a přesto všudypřítomného zvuku střelby. „Jsem vtělená diskrétnost – stejně jako vy. Žádné informace, které mi předáte, se dál nedostanou. Možná mám zdroje, ke kterým byste jinak neměl přístup.“

Po chvíli Pendergast kývl. „Přijmu vaši nabídku. Pokud jde o minulost, mám dva syny, dvojčata, o jejichž existenci jsem se dozvěděl teprve před půldruhým rokem. Jeden z těchto synů – Alban – je, nebo byl, sociopatický zabiják toho nejnebezpečnějšího druhu. Je to takzvaný Hotelový vrah, kterýžto případ je dosud otevřený, Newyorský policejní sbor ho nevyřešil. Přeji si, aby tomu tak zůstalo, a učinil jsem v tomto směru určité kroky. Krátce poté, co jsem se dozvěděl o jeho existenci, zmizel v brazilské džungli a od té doby nebyl spatřen ani se neozval, dokud se včera večer neobjevil na mém prahu. Vždy jsem věřil, že se jednoho krásného dne vynoří... a že následky budou katastrofální. Z toho důvodu jsem inicioval operaci Lesní požár.“

„Ale Lesní požár nikdy na nic nenatrefil.“

„Na nic.“

Bezejmenný muž si také nabil zbraň, natáhl náboj do komory, zacílil oběma rukama a vyprázdnil celý zásobník do kvalifikačního terče. Všechny střely skončily v šedé „láhvi“. Zvuk v uzavřeném prostoru ohlušoval.

„Až do včerejška – kdo věděl, že Alban je váš syn?“ zeptal se muž a vysunul zásobník.

„Jen hrstka lidí – většinou členové rodiny nebo domácí personál.“

„A přesto někdo Albana nejen našel a zabil, ale také se mu ho podařilo zabít, zanechat na vašem prahu a pak prakticky beze stopy zmizet.“

Pendergast přikývl.

„Zkrátka, náš pachatel dokázal to, co nedokázaly CIA a FBI, plus ještě mnohem víc.“

„Přesně tak. Pachatel má ohromné schopnosti. Klidně může být sám u policie. Právě proto nevěřím, že Newyorský policejní sbor v tomto případě někam pokročí.“

„Pokud vím, Angler je dobrý policajt.“

„Běda, to je ten problém. Je právě tak dobrý, aby se stal velkou překážkou mému úsilí najít vraha. Lépe by bylo, kdyby byl neschopný.“

„Což je důvod, proč jste tak neochotný?“

Pendergast neříkal nic.

„Nemáte zdání, proč ho zabili nebo co vám tím chtěli vzkázat?“

„To je na tom nejhroznější: nemám absolutně žádné vodítko ani k poslovi, ani ke zprávě.“

„A váš druhý syn?“

„Zařídil jsem, aby byl v ochranné vazbě v zahraničí.“

Muž vložil do pistole další zásobník, uvolnil pojistku, vyprázdnil zásobník do terče a stisknutím tlačítka si terč přivolal. „A jaké máte pocity? Ze zavraždění vašeho syna, chci říct.“

Pendergast dlouho neodpovídal. „Řečeno soudobým výrazivem, nejlepší odpověď by zněla: *protichůdné*. Je mrtvý. To je dobrý výsledek. Na druhé straně... byl to můj syn.“

„Co máte v plánu, až – nebo jestli – najdete toho, kdo za to nese odpovědnost?“

Pendergast ani tentokrát neodpověděl. Místo toho zvedl pravou rukou Les Baer, levici za zády, v nakročeném postoji bez opory. Rychle, jeden pečlivý výstřel za druhým, vyprázdnil zásobník do terče, pak hbitě vyměnil zásobník, přehodil si zbraň do levé ruky, znovu se obrátil čelem k terči, tentokrát z opačné strany, a – v tomto případě mnohem rychleji – opět vystřílel všech sedm nábojů. Potom si stisknutím tlačítka na izolované stěně přivolal terč.

Operativce CIA se na něj podíval. „Úplně jste rozstřílel černý střed. Dokonce jednoruč a bokem – pravou i levou rukou.“ Následovala pauza. „To byla odpověď na mou otázku?“

„Pouze jsem využíval příležitosti k broušení svých dovedností.“

„Vy žádné vybrušování nepotřebujete. Na každý pád okamžitě nasadím všechny své zdroje. Jakmile něco zjistím, dám vám vědět.“

„Děkuji.“

Operativec kývl. Pak si nasadil tlumicí sluchátka, odložil Sig Sauer a začal si znovu plnit zásobníky.

5

PORUČÍK VINCENT D'AGOSTA začal stoupat po širokých žulových schodech před hlavním vchodem newyorského Muzea dějin přírody. Přitom vzhlédl v poledním světle k rozsáhlému novoklasicistnímu průčelí – dlouhému přes čtyři městské bloky, ve velkolepém římském stylu. K této budově se pro něj vázaly velmi ošklivé vzpomínky... a připadalo mu jako nepříjemný zvrat osudu, že do ní zrovna teď vstupuje nanovo.

Právě včera večer se vrátil domů poté, co strávil nejlepší dva týdny svého života: líbánky se svou novopečenou manželkou Laurou Haywardovou v letovisku Turtle Bay na proslulém severním pobřeží havajského ostrova Oahu. Celou dobu se opalovali, nachodili spoustu kilometrů po běloskvoucí pláži, šnorchlovali v zátoce Kuilima – a samozřejmě se ještě důvěrněji poznávali. Byl to doslova ráj.

Takže když se ráno dostavil do práce, zažil hnusný šok – navíc byla neděle –, protože se ocitl jako velcí detektiv u vyšetřování vraždy technika muzejního oddělení osteologie. Nejenže mu přistál na stole případ, jen co se vrátil, ale navíc musel provádět vyšetřování v budově, do níž si opravdu, opravdu přál už nikdy nev kročit.

Nicméně byl odhodlaný tento případ uzavřít a dostat pachatele před soud. Přesně takovéhle pitomé vraždy kazily New Yorku pověst – nahodilé, nesmyslné, surové vraždy chudáků, kteří se náhodou ocitli na špatném místě ve špatnou dobu.

Zastavil se, aby se vydýchal – kruci, bude muset zahájit dietu po uplynulých dvou týdnech *poi*, vepřového *kalua*, *opihi*, *haupie* a piva. Po chvilce pokračoval dál do schodů a prošel vchodem do rozlehlého prostoru hlavní rotundy. Znovu se zastavil, vytáhl iPad a osvěžil si detaily případu. Na vraždu se přišlo včera pozdě večer. Veškeré úvodní zpracování místa činu už bylo dokončeno. D'Agostovým prvním úkolem bude znovu vyslechnout strážného, který tělo objevil. Pak má schůzku s ředitelem oddělení styku s veřejností, jenž – jak znal D'Agosta muzeum –

bude mít větší starost o zneškodnění nepřátelského tisku než o vyřešení zločinu. Na seznamu vyslýchaných měl ještě dalšího půl tuctu jmen.

Ukázal odznak jednomu ze strážných, zapsal se, dostal dočasnou průkazku a pak se vydal rozlehlými prostorami kolem dinosaurů, přes další kontrolu a neoznačenými dveřmi do labyrintu zadních chodeb až k centru ochranky – kteroužto cestu si pamatoval až příliš dobře. V čekárně seděl osamocený strážný v uniformě. Když D'Agosta vstoupil, vymrštil se na nohy.

„Mark Whittaker?“ zeptal se D'Agosta.

Muž rychle přikyvoval. Byl malý – tak sto padesát osm centimetrů – a podsaditý, s hnědýma očima a prořídými plavými vlasy.

„Poručík D'Agosta, oddělení vražd. Víím, že už jste to všechno absolvoval, a vynasnažím se nezdržet vás víc, než je nutné.“ Stiskl mužovu ochablou, zpocenou ruku. Podle jeho zkušeností příslušníci soukromé ochranky spadali do jedné ze dvou skupin – rádobý policajti, záštiplní a bojovní, nebo mírní podržtaškové, ve styku se skutečným detektivem zbabělí a ustrašení. Mark Whittaker rozhodně patřil k tomu druhému plemeni.

„Můžeme si popovídat na místě činu?“

„Jistě, ano, samozřejmě.“ Whittaker se zjevně dychtil zavděčit.

D'Agosta ho následoval další kus cesty z útrob muzea do prostor přístupných veřejnosti. Zatímco kráčeli klikatými chodbami, D'Agosta se nemohl ubránit pokukování po exponátech. Už léta sem nevstročil, ale zjevně se tu mnoho nezměnilo. Procházeli setmělým, dvoupatrovým africkým sálem, kolem stáda slonů, a odtud do sálu afrických národů; prošli místnostmi vyhrazenými Mexiku a Střední Americe, Jižní Americe, mýjeli sál za sálem vitríny plné ptáků, zlata, keramiky, sošek, textilií, kopí, oděvů, masek, koster, opic... Přistihl se, že ztěžka oddechuje a v duchu se ptá, jak je to sakra možné, že s tím malým tlustým strážným sotva udrží krok.

Ocitli se v sále podmořského života a Whittaker se konečně zastavil u jednoho ze vzdálenějších menších bočních sálů, uzavřeného žlutou policejní páskou. Před páskou stál muzejní strážný.

„Sál plžů,“ přečetl D'Agosta název z mosazné tabulky vedle vstupního otvoru.

Whittaker kývl.

D'Agosta ukázal strážnému odznak, shýbl se, prošel pod páskou a gestem Whittakera vyzval, aby ho následoval. Prostor uvnitř byl setmělý a vzduch zatuchlý. Tři stěny místnosti zabíraly zasklené skříně, plné ulit

všech velikostí a tvarů, od hlemýžďů přes škeble až po lastury. Před skříněmi stály vitríny ve výši pasu, obsahující další ulity. D'Agosta zavětral. Tohle byl nejméně navštěvovaný prostor v celém tom zatraceném muzeu. Spočínul zrakem na lastuře křídlatce velikého, růžové a lesklé, a na okamžik se přenesl zpět do jednoho jistého večera na severním břehu Havaje, jehož písek byl dosud vyhrátý sluncem, které právě zapadlo; Laura ležela vedle něj, pěnivý příboj se jí vlnil u nohou. Vzdychl a přiměl se k návratu do současnosti.

Nahlédl pod jednu z vitrín, kde bylo vidět křídou nakreslený obrys a několik tabulek s čísly, označujícími místa nálezu důkazů, a také dlouhý, předlouhý pramínek zaschlé krve. „Kdy jste našel tělo?“

„V sobotu večer. Asi v jedenáct deset.“

„A do služby jste nastoupil v kolik?“

„V osm.“

„Tenhle sál patřil k vaší běžné obchůzce?“

Whittaker kývl.

„Kdy se o sobotách muzeum zavírá?“

„V šest.“

„Jak často kontrolujete tenhle sál, po hodině?“

„To je různé. Okruh může trvat půl hodiny až pětáctýřicet minut. Mám kartu, kterou musím cestou projet kontrolou. Nemají rádi, když děláme obchůzky moc pravidelně.“

D'Agosta vyndal z kapsy plánek muzea, který si vzal cestou dovnitř. „Mohl byste mi sem zakreslit svoje služební okruhy, nebo jak tomu říkáte?“

„Jistě.“ Whittaker vystrchal z kapsy pero a nakreslil na mapu klikatou čáru, obsahující téměř celé podlaží. Vrátil plánek D'Agostovi.

D'Agosta si kresbu důkladně prohlédl. „Nevypadá to, že do tohohle postranního sálu vstupujete běžně.“

Whittaker se na okamžik zarazil, jako by to mohl být chyták. „Obyčejně ne. Totiž, je to slepá ulička. Procházím kolem.“

„Copak vás přimělo nahlédnout sem včera v jedenáct večer?“

Whittaker si osušil čelo. „Krev vytekla doprostřed podlahy. Když jsem tam posvítíl baterkou..., zableskla se.“

D'Agosta si vybavil všechnu tu krev z fotografií místa činu. Rekonstrukce zločinu nasvědčovala tomu, že oběť, starší technik jménem Victor Marsala, dostala v tomto zastrčeném přístěnku ránu do hlavy tupým předmětem, její tělo bylo vecpáno pod vitrínu a připraveno o hodinky, náprsní tašku a drobné z kapes.

D'Agosta nahlédl do tabletu. „Dělo se tu včera večer něco zvláštního?“
„Ne.“

„Žádní nocležníci, soukromé večírky, 3D promítání, večerní prohlídky? Něco na ten způsob?“

„Nic.“

D'Agosta už většinu z toho věděl, ale s oblibou procházel se svědkem známý terén – pro všechny případy. Podle koronerovy zprávy došlo k úmrtí kolem půl jedenácté. „Během těch čtyřiceti minut předtím, než jste našel tělo – nepozoroval jste někoho nebo něco neobvyklého? Turistu po zavírací hodině, který by tvrdil, že zabloudil? Zaměstnance muzea, co by se vyskytoval jinde než ve svém obvyklém pracovním prostoru?“

„Nic divného jsem neviděl. Jen jako obvykle vědce a kurátory, co pracovali přesčas.“

„A tenhle sál?“

„Prázdný.“

D'Agosta ukázal k diskrétním dveřím v protější stěně, nad nimiž se skvěl červený nápis VÝCHOD. „Kam to vede?“

Whittaker pokrčil rameny. „Jen do sklepa.“

D'Agosta se zamyslel. Sál s jihoamerickým zlatem nebyl daleko, ale ten zůstal nedotčený, nic odtud nebylo ukradeno, nikdo nic nenarušil. Bylo možné, že Marsala cestou ven poté, co dokončil nějakou večerní práci, vyrušil jakéhosi pobudu, který si dával v tomhle opuštěném koutě muzea šlofíka, ale D'Agosta pochyboval, že pravda bude natolik exotická. Neobvyklé na případu bylo to, že vrahovi se očividně podařilo opustit muzeum bez povšimnutí. Jediná cesta ven vedla v noci přes silně strážené kontrolní stanoviště v přízemí. Byl vrahem zaměstnanec muzea? Měl seznam všech, kdo večer pracovali přesčas, a byl to seznam překvapivě dlouhý. Ale na druhé straně, muzeum bylo velké a personál čítal několik tisíc osob.

Položil Whittakerovi ještě několik zběžných otázek, pak mu poděkoval. „Porozhlédnu se, vy si můžete jít, kam chcete,“ řekl.

Příštích dvacet minut strávil prohlídkou postranního sálu a okolních prostor, přičemž pravidelně nahlížel do snímků z místa činu ve svém tabletu. Nebylo tu však nic nového k vidění, nic k nalezení, nic, co by se snad dalo přehlédnout.

D'Agosta vzdychl, zastrčil iPad zpátky do aktovky a vydal se směrem k oddělení pro styk s veřejností.

6

ÚČAST NA PITVĚ nepatřila zrovna k oblíbeným činnostem poručíka Petera Anglera. Ne že by mu vadil pohled na krev. Za patnáct let u sboru viděl mrtvol víc než dost – zastřelených, ubodaných, umlácených tupým předmětem, přejetých, otrávených, rozplácnutých na chodníku, rozmášovaných na kolejích metra. Ani nemluvě o vlastních zraněních. A nebyl žádná jemná fialinka: ve službě tasil pistoli nejméně tucetkrát a dvakrát ji i použil. S násilnou smrtí se uměl vypořádat. Nesvůj byl však z toho, jak chladně a klinicky se mrtvola systematicky rozebírala, orgán po orgánu, jak se ohmatávala, fotografovala, komentovala, ba i jak se o ní žertovalo. To mu vadilo, a samozřejmě ten zápach. Ale v průběhu let se naučil takový úkol přežít a přistupoval k němu se stoickou odevzdaností.

Na téhle pitvě však bylo cosi, co působilo obzvlášť hrůzostrašně. Angler už viděl spoustu pitev – ale nikdy nezažil takovou, již by pozorně sledoval otec oběti.

V místnosti bylo pět lidí – tedy živých lidí: Angler; Millikin, jeden z jeho detektivů; soudní patolog, pověřený pitvou; pomocný zřízenec, malý a scvrklý a hrbatý jako Quasimodo – a zvláštní agent Aloysius Pendergast.

Samozřejmě, Pendergast tu neměl žádný oficiální status. Když vznesl svůj bizarní požadavek, Angler uvažoval nad tím, zda mu nemá odmítnout přístup. Koneckonců, agent až dosud při vyšetřování nespolupracoval. Angler si však Pendergasta trochu prověřil a zjistil, že – i když je u FBI vyhlášený svými neortodoxními metodami – všichni též chovají zbožný obdiv k jeho pozoruhodné úspěšnosti v řešení případů. Angler ještě nikdy neviděl šanon tak nabitý pochvalami a výtkami současně. Takže nakonec usoudil, že jednoduše nemá cenu snažit se tomu člověku v přístupu k pitvě bránit. Koneckonců, *opravdu* to byl jeho syn. A kromě toho měl zřetelný pocit, že by si Pendergast stejně našel cestičku, jak být u pitvy přítomen, bez ohledu na to, co by řekl Angler.

Patolog, doktor Constantinescu, podle všeho Pendergasta také znal. Constantinescu vypadal spíš jako vlídný starý venkovský lékař než jako soudní ohledávač, a v přítomnosti zvláštního agenta se úplně rozložil. Byl napjatý a nervózní jako kočka v novém domě. Každou chvíli, zatímco mumlal svá pozorování do zavěšeného mikrofonu, se zarazil, ohlédl se po Pendergastovi, pak si odkašlal a začal nanovo. Trvalo mu skoro hodinu, než dokončil jen vnější ohledání – což bylo pozoruhodné vzhledem k takřka naprosté neexistenci důkazů, jež by se daly najít, sebrat a označit. Odstraňování oděvu, fotografování, rentgeny, vážení, testy toxicity, hledání zvláštních znamení a všechno ostatní se vlekle celou věčnost. Jako by se patolog bál udělat sebemenší chybičku, nebo jako by trpěl podivnou neochotou pokračovat v práci. Zřízenec, který zřejmě nebyl zasvěcen, netrpělivě přešlapoval a přerovnával nástroje. Po celou tu dobu stál Pendergast nehybně, trochu dál od ostatních, zahalený pláštěm jako rubášem, a těkal očima od Constantinescu k tělu svého syna a zase zpátky; nic neříkal, z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Žádné viditelné vnější pohmožděnin, hematomy, vpichy ani jiná zranění,“ říkal patolog do mikrofonu. „Úvodní vnější ohledání spolu s rentgenovým vyšetřením nasvědčují tomu, že smrt způsobilo tříštivé zranění krčních obratlů C3 a C4, spojené s možnou laterální rotací lebky, jímž došlo k přerušení míchy a navození spinálního šoku.“

Doktor Constantinescu odstoupil od mikrofonu a opět si odkašlal. „Nyní, ehm, nyní budeme pokračovat vnitřním vyšetřením, agente Pendergaste.“

Pendergast stále zůstával nehybný, snad až na nepatrné pokývnutí hlavou. Byl velice bledý; Angler nikdy neviděl u žádného člověka upjatější výraz. Čím víc Pendergasta poznával, tím míň ho měl rád. Ten člověk byl svým způsobem zrůda.

Angler se znovu zaměřil na tělo, ležící na vozíku. Mladík byl ve výtečné fyzické kondici. Pohled na štíhlou muskulaturu mrtvolky a linie elegantní i po smrti mu připomínal určitá vyobrazení Hektora a Achilla na antických keramických nádobách.

Budeme pokračovat vnitřním vyšetřením. Tělo už dlouho krásné nebude.

Na Constantinescův pokyn zřízenec přinesl Strykerovu pilku. Patolog ji nastartoval, přiložil ji k Albanově lebce – jak se zařízla do kosti, začala pila vydávat zřetelné, skřípavé kvílení, které Angler nenáviděl – a odstranil temeno hlavy. To bylo nezvyklé: podle Anglerových zkušeností se mozek obvykle vyjímá jako poslední z orgánů. Většina pitev začínala standardním řezem ve tvaru Y. Snad to mělo něco společného s tím, že

příčinou smrti byl zlomený vaz. Angler však považoval za pravděpodobnější příčinu přítomnost dalšího pozorovatele v místnosti. Kradmo pohlédl na Pendergasta. Ten byl, pokud to bylo vůbec možné, ještě bledší a jeho tvář byla uzavřenější než dřív.

Constantinescu prohlédl mozek, opatrně ho vyjmul, položil na váhu a zamumlal do mikrofonu několik dalších konstatování. Odebral vzorky tkáně, předal je zřízenci a pak – tentokrát bez ohlednutí – promluvil na Pendergasta. „Agente Pendergaste... hodláte ho při pohřbu vystavit v otevřené rakvi?“

Okamžik bylo ticho. A pak Pendergast odpověděl: „Žádné vystavování nebude – ani pohřeb. Až bude tělo uvolněno, učiním nezbytná opatření k jeho zpopelnění.“ Jeho hlas zněl, jako když čepel nože škrábe po ledě.

„Chápu.“ Constantinescu vrátil mozek do dutiny lebeční a zaváhal. „Než budu pokračovat, rád bych položil jednu otázku. Na rentgenu je vidět zaoblený předmět v... žaludku zesnulého. A přesto nejsou na těle jizvy, které by nasvědčovaly starým střelným zraněním nebo chirurgickým zásahům. Je vám známo, zda by tělo mohlo obsahovat nějaké implantáty?“

„Není,“ odpověděl Pendergast.

„Výborně.“ Constantinescu zvolna přikývl. „Teď provedu Y řez.“

Když se nikdo neozval, patolog se znovu chopil Strykerovy pily, provedl zářezy do levého a pravého ramene a pokračoval šikmo tak, aby se setkaly na sternu; potom dokončil řez skalpelem v jediné linii až ke stydké kosti. Zřízenec mu podal nůžky a Constantinescu dokončil otevírání hrudní dutiny, odkud vyzvedl přerušená žebra, svalovinu a pokožku a odhalil tak srdce a plíce.

Pendergast za Anglerovými zády zůstal nehybný jako skála. Místností se začal šířit určitý odér – odér, který Anglera vždycky dlouho pronásledoval, podobně jako kvílení chirurgické pilky.

Constantinescu postupně vyjmul srdce a plíce, prozkoumal je, zvážil, odebral vzorky tkání, tiše sdělil svá pozorování do mikrofonu a vložil orgány do plastových sáčků, aby je vrátil do tělní dutiny během závěrečné, rekonstituční fáze pitvy. Játrům, ledvinám a dalším velkým orgánům se dostalo stejného zacházení. Potom se patolog zaměřil na centrální tepny, přeřízl je a v rychlosti prohlédl. Pracoval nyní s plným nasazením, učiněný opak toho, jak se loudal s předběžným ohledáním.

Následoval žaludek. Poté, co ho prohlédl a zvážil, vyfotografoval a odebral vzorek tkáně, sáhl Constantinescu po velkém skalpelu. Tuhle

část Angler opravdu nenáviděl: zkoumání obsahu žaludku. Poodstoupil trochu dál od pitevního stolu.

Patolog otálel nad kovovou nádobou, v níž žaludek ležel, pracoval rukama v rukavicích, tu a tam použil skalpel nebo pinzetu, zřízenec se nakláněl těsně k němu. Zápach v místnosti zesílil.

Zčistajasna se ozval zvuk: hlasité cinknutí něčeho tvrdého o ocelovou stěnu nádoby. Patolog slyšitelně zatajil dech. Zamumlal něco ke zřízenci, který mu podal čistou pinzetu. Constantinescu sáhl do kovové nádoby, v níž se nalézal žaludek a jeho obsah, a pinzetou cosi zvedl – cosi kulatého, oslzlého kalnými tekutinami – a obrátil se k výlevce, kde to pečlivě opláchl. Když se otočil nazpátek, Angler ke svému nesmírnému překvapení spatřil, že to, co drží v pinzetě, je kámen nepravidelného tvaru, jen o málo větší než dětská kulička na cvrnkání. Tmavomodrý kámen – drahokam.

Periferním viděním zaznamenal, že Pendergast konečně zareagoval.

Constantinescu držel kámen v pinzetě, zíral na něj a obracel ho ze strany na stranu. „Ale, ale,“ mumlal.

Vložil nález do sáčku na důkazy a neprodyšně ho uzavřel. Přitom Angler zjistil, že Pendergast přistoupil až k němu a upřeně na kámen hledí. Pryč byl odtazitý, nečitelný výraz i nepřítomný pohled. Teď měl agent v očích nenadálou dychtivost, touhu, která Anglera málem polekala.

„Ten kámen,“ pronesl Pendergast. „Musím ho mít.“

Angler si nebyl docela jistý, jestli slyšel správně. „Mít? Ten kámen je první hmatatelný důkaz, na jaký jsme narazili.“

„Přesně tak. Právě proto k němu musím získat přístup.“

Angler si olízl rty. „Podívejte, agente Pendergaste. Chápu, že na tom stole leží váš syn a že to pro vás určitě není snadné. Ale tohle je oficiální vyšetřování, musíme dodržovat pravidla a držet se určitých postupů, a jelikož se důkaz právě objevil, určitě víte, že...“

„Mám zdroje, které mohou pomoci. Potřebuju ten kámen. Musím ho mít.“ Pendergast přistoupil blíž a probodl Anglera pohledem. „Prosím.“

Angler se musel vědomě soustředit na to, aby před intenzitou Pendergastova pohledu neustoupil. Něco mu říkalo, že *prosím* je slovo, které Pendergast nepoužívá zrovna často. Okamžik mlčky stál, zmítán protichůdnými emocemi. Ten krátký rozhovor však měl na Anglera jeden silný účinek – byl teď přesvědčený, že Pendergast skutečně chce zjistit, co se s jeho synem stalo. Náhle mu ho přišlo líto.

„Musí se zapsat do protokolu jako důkaz,“ řekl. „Vyfotografovat, kompletně popsat, zaevidovat, zanést do databáze. Jakmile to všechno bude

hotovo, smíte si ho vyzvednout v oddělení důkazů, ale jen pokud budou přísně dodrženy veškeré předpisy. Do čtyřiaadvaceti hodin musí být zpátky.“

Pendergast kývl. „Děkuji vám.“

„Čtyřiaadvacet hodin. Ne déle.“

Shledal však, že už mluví k Pendergastovým zádům. Agent hbitě mířil ke dveřím a zelený chirurgický plášť za ním přitom vlál.

7

ODDĚLENÍ OSTEOLÓGIE newyorského Muzea dějin přírody bylo zdánlivě nekonečné bludiště místností pod širokými střechami, přístupné pouze masivními dvojítymi dveřmi na konci dlouhé chodby, z níž se šlo do kanceláří ve čtvrtém patře budovy a odtud pak gigantickým, pomalým nákladním výtahem. Když D'Agosta nastoupil do výtahu (a shledal, že sdílí kabinu s mrtvolou opice, nataženou na vozíku), pochopil, proč se oddělení nalézá tak daleko od veřejně přístupných prostor muzea: smrdělo to tam – jak by řekl jeho otec –, jako když roztrhnete kaplana.

Nákladní výtah dunivě zastavil, dveře se otevřely a D'Agosta vstoupil do prostor oddělení osteologie. Rozhlédl se a netrpělivě si zamnul ruce. Příštímu výsledku hodlal podrobit Morrise Frisbyho, vedoucího oddělení antropologie a osteologie. Ne že by do tohoto rozhovoru vkládal valné naděje, protože Frisby se teprve dnes ráno vrátil z konference v Bostonu a v době technikovy smrti v muzeu nebyl. Slibnější byl mladíček, který se k němu teď šoural, jistý Mark Sandoval, technik z osteologie, jenž byl poslední týden v pracovní neschopnosti s ošklivým letním nachlazením.

Sandoval za ním zavřel dveře hlavního vchodu na osteologii. Vypadal, jako by mu pořád ještě bylo pod psa: oči měl zarudlé a opuchlé, obličej bledý a otíral si nos papírovým kapesníkem. Aspoň, říkal si D'Agosta, necítí ten strašlivý zápach. Ale na druhé straně, nejspíš je na něj zvyklý.

„Schůzku s doktorem Frisbym mám až za deset minut,“ řekl D'Agosta. „Mohl byste mě tu provést? Chci vidět, kde Marsala pracoval.“

„No...“ Sandoval polkl a ohlédl se přes rameno.

„Je v tom nějaký problém?“ zeptal se D'Agosta.

„Totiž...“ Další ohlédnutí a potom přitlumeným hlasem: „Jde o doktora Frisbyho. Není zrovna nadšený...“ Hlas mu vyzněl do ztracena.

D'Agosta okamžitě pochopil. Frisby byl nepochybně typický muzejní byrokrat, žárlivý na své maličké královstvíčko a vyděšený z nežádoucí publicity. Uměl si kurátora představit: tvídové sako s droby dýmkového

tabáku a hladce vyholené růžové laločnaté tváře, chvějící se malichernou ustaraností.

„Žádné strachy,“ ujistil svůj protějšek. „Nikde nebudu uvádět vaše jméno.“

Sandoval ještě chvíli váhal a pak zamířil chodbou.

„Pokud vím, byl jste to vy, kdo nejtěsněji spolupracoval s Marsalou,“ poznamenal D’Agosta.

„Tak těsně, jak se dalo, předpokládám.“ Mladík pořád působil trochu nervózně.

„Nebyl oblíbený?“

Sandoval pokrčil rameny. „Nechci mluvit o mrtvém špatně.“

D’Agosta vyndal notes. „Stejně mi to povězte, pokud vám to nevádí.“

Sandoval si osušil nos. „On byl... no, těžko se s ním dalo vyjít. Měl tak trochu mindrák.“

„Jak to?“

„Nejspíš by se dalo říct, že byl zkrachovalý vědec.“

Prošli kolem čehosi, co vypadalo jako dveře do gigantického mrazáku. „Pokračujte.“

„Chodil na vysokou, ale nesložil zkoušku z organické chemie – a bez ní nemáte šanci získat PhD. z biologie. Po vysoké sem přišel pracovat jako technik. Při práci s kostmi byl opravdu dobrý. Jenže bez doktorátu měl omezený služební postup. To pro něj bylo fakt bolavé místo. Nezamlouvalo se mu, když mu vědci něco nařizovali, všichni kolem něj museli chodit po špičkách. Dokonce i já – a to jsem byl tady jediný, kdo se s Victorem jakžtakž kamarádil. Což nic moc neznamená.“

Sandoval pokračoval dál dveřmi na levé straně. D’Agosta se ocitl v místnosti plné obrovských kovových kotlů. Řada gigantických ventilátorů na stropě pilně vysávala vzduch, ale nezdálo se, že by to pomáhalo – zápach tu byl ještě mnohem silnější.

„Tohle je macerační sál,“ oznámil Sandoval.

„Co to?“

„Macerací sál.“ Sandoval si osušil nos papírovým kapesníkem. „Víte, jedním z hlavních úkolů tady na osteologii je evidovat mrtvolu a měnit je v kosti.“

„Mrtvolu? Jako že lidské?“

Sandoval se široce usmál. „Za starých časů – někdy. Víte, dary lékařské vědě. Teď už jsou to jen samá zvířata. Větší exempláře se dávají tady do těch maceračních kotlů. Ty jsou plné teplé vody. Ne sterilní. Necháte exemplář v kotli dost dlouho, rozteče se, a když vytáhnete zátku, zbu-

dou vám jen kosti.“ Sandoval ukázal na nejbližší kotel, naplněný jakousi polévkou. „Tady se momentálně maceruje gorila.“

V té chvíli vstoupil technik, tlačící ruční vozík s opicí. „A tohle,“ informoval Sandoval, „je makak červenolící ze zoo v Central Parku. Máme s nimi smlouvu – dostáváme od nich všechna mrtvá zvířata.“

D'Agosta nervózně polkl. Zápach už ho opravdu udolával a pikantní smažené italské klobásky, které si dal k snídani, se začínaly bouřit.

„To byla hlavní náplň Marsalovy práce,“ pokračoval Sandoval. „Dohlížeť na macerační proces. Taky samozřejmě pracoval s brouky.“

„S brouky?“

„Tudy.“ Sandoval vyšel zpět do hlavní chodby, minul ještě několikery dveře a poté vstoupil do další laboratoře. Na rozdíl od maceračního sálu byl tento prostor plný malých skleněných nádob, podobných akváriím. D'Agosta k jedné přistoupil a nahlédl dovnitř. Spatřil tam něco, co se podobalo velké mrtvé kryse. Hemžili se po ní černí brouci, kteří se pilně věnovali požírání zdechlíny. Dokonce i slyšel, jak žvýkají. D'Agosta hbitě ucouvl a polohlasem zaklel. Snídaně se mu v žaludku nebezpečně zavrtěla.

„Kožojedovítí,“ vysvětloval Sandoval. „Mrchožraví brouci. Takhle zbavujeme masa kosti menších exemplářů. Kostry pak zůstanou hezky pohromadě.“

„Pohromadě?“ otázal se D'Agosta přiškrceným hlasem.

„Však víte – kosti se musí sdrátovat a připevnit na kovový rámeček, aby se mohly vystavit nebo dál zkoumat. Marsala pečoval o brouky, měl na starosti exempláře, které se tu ocitly. Taky prováděl odmašťování.“

D'Agosta se nezeptal, ale Sandoval mu to stejně vysvětlil. „Jakmile z exempláře zbudou jen kosti, ponoří se do benzenu. Po důkladném vymáčení zbělí, všechny lipidy se rozpustí a zápach zmizí.“

Vrátili se do centrální chodby. „To byly jeho hlavní povinnosti,“ uzavíral Sandoval. „Ale jak už jsem vám říkal, Marsala byl génius přes kostry. Takže se po něm často chtělo, aby je sestavoval.“

„Aha.“

„Po pravdě řečeno, z laboratoře, kde se sestavují kostry, si Marsala udělal svou kancelář.“

„Zaveďte mě tam, prosím.“

Sandoval si znovu otřel nos a pokračoval zdánlivě nekonečnou chodbou dál. „Tady je část osteologických sbírek,“ ukazoval na řadu dveří. „Sbírky kostí, uspořádané podle taxonomie. A teď už vstupujeme do antropologických sbírek.“

„Což je?“

„Pohřby, mumie a ‚preparované kostry‘ – mrtvoly, sesbírané antropology, často z bojišť za dob indiánských válek – a přivezené do muzea. Tak trochu zaniklé umění. V posledních letech jsme byli nuceni spoustu jich vrátit různým kmenům.“

D'Agosta nahlédl do otevřených dveří. Rozeznával řady dřevěných skříní s dveřmi z vroubkovaného skla, v nichž se nalézaly nespočetné zásuvné tácy, každý označený nálepkou.

Poté, co minuli zhruba další tucet skladovacích místností, Sandoval uvedl D'Agosta do laboratoře plné pracovních pultů a stolů s deskami z mastku. Puch tu byl slabší. Na pracovních pultech stály kovové konstrukce s kostrami rozmanitých živočichů. K protější stěně bylo přistřečeno několik psacích stolů, na nichž se nalézaly počítače a nejrůznější nástroje.

„To byl Marsalův psací stůl,“ ukázal Sandoval na jeden z nich.

„Měl přítelkyni?“ zeptal se D'Agosta.

„Pokud vím, tak ne.“

„Co dělal, když měl volno?“

Sandoval pokrčil rameny. „Nemluvil o tom. Víceméně se držel stranou. Tahle laboratoř byla prakticky jeho domov – pracoval do noci. Osobní život pro něj moc neexistoval, řekl bych.“

„Říkáte, že byl nedůtklivý, těžko se s ním pracovalo. Měl potyčky s někým konkrétním?“

„Každou chvíli se s někým chytil.“

„Něco obzvlášť význačného?“

Sandoval zaváhal. D'Agosta čekal, v ruce zápisník.

„Jedna věc tu byla,“ připustil Sandoval posléze. „Asi před dvěma měsíci sem přišel kurátor z oddělení savců s několika nesmírně vzácnými, skoro vyhynulými netopýry, které přivezl z Himálaje. Marsala je dal do několika misek s kožojedy. Pak... to podělal. Nekontroloval je tak často, jak měl, nechal je tam moc dlouho. To se Marsalovi vůbec nepodobalo, ale tenkrát to vypadalo, jako by ho pronásledovaly nějaké starosti. Každopádně – když nevyndáte exemplář z misky včas, může se zničit. Hladoví brouci se prokoušou chrupavkou, kosti se od sebe oddělí a brouci pak sežerou i samotné kosti. To se právě stalo s těmi exempláři netopýrů. Ten vědec přes netopýry – je to trochu blázen, jako spousta kurátorů – úplně šílel. Řekl Marsalovi pár strašných věcí před celým oddělením. Marsalu to fakt naštvalo, ale nemohl nic dělat, protože vina byla na jeho straně.“

„Jak se jmenoval ten kurátor z oddělení savců?“

„Brixton. Richard Brixton.“

D'Agosta si jméno zapsal. „Říkal jste, že Marsala byl myšlenkami jinde. Máte představu, čím se zabýval?“

Sandoval chvíli uvažoval. „No, zhruba v té době začal pracovat s jedním externím vědcem na nějakém výzkumu.“

„Je to něco mimořádného?“

„Naopak – je to úplně běžné.“ Sandoval ukázal na dveře na druhé straně chodby. „Tady externí badatelé zkoumají kosti. Chodí sem každou chvíli. Jezdí k nám vědci z celého světa. Marsala s nimi ale obvykle nespolupracoval – měl problémový přístup a tak dále. Po pravdě řečeno, tohle byl první vědec, pro kterého pracoval skoro rok.“

„Neříkal Marsala, o jaký druh výzkumu jde?“

„Ne. Ale tenkrát se zdálo, že je se sebou hodně spokojený. Jako by čekal metál nebo tak něco.“

„Nevybavujete si jméno toho vědce?“

Sandoval se poškrábal na hlavě. „Myslím, že Walton. Ale mohl to být taky Waldron. Musel si zapisovat příchody a odchody, legitimovat se. Frisby si vede seznam. Tam to najdete.“

D'Agosta se rozhlédl po místnosti. „Ještě něco bych měl o Marsalovi vědět? Něco neobvyklého, nebo zvláštního, netypického?“

„Ne.“ Sandoval se s mocným zatroubením vysmrkal.

„Jeho tělo se našlo v přístěnku plžů za sálem mořských živočichů. Nenapadá vás důvod, proč by měl být zrovna v téhle části muzea?“

„Tam nikdy nechodil. Staral se jen o kosti – o tuhle laboratoř. Ani to není při cestě ven.“

D'Agosta si zapsal další poznámku.

„Ještě nějaké otázky?“ zeptal se Sandoval.

D'Agosta se podíval na hodinky. „Kde najdu Frisbyho?“

„Zavedu vás tam.“ A Sandoval jako první vyšel z laboratoře – a zamířil chodbou do nejsmrdutější části oddělení.

8

DOKTOR FINISTERRE PADEN Odstoupil od přístroje pro provádění rentgenové difrakční analýzy, nad nímž se prve hrbil, přičemž vrazil, jak mu připadalo, do sloupu z černého sukna. Ostře se ohradil, uskočil a shledal, že hledí vzhůru na vysokého muže, oděného v černém obleku, který se za ním nepozorovaně zjevil a patrně postával jen pár centimetrů od něj, zatímco pracoval.

„Co tu *propána* děláte?“ otázal se Paden zuřivě, přičemž se celá jeho malá, podsaditá postava tetelila rozhořčením. „Kdo vás sem pustil? Tohle je moje pracovna!“

Muž nereagoval a dál na něj civěl očima barvy bílých topasů ve tváři modelované tak jemně, jako by ji vytesal sám Michelangelo.

„Koukejte, kdo vy jste?“ zeptal se Paden, jemuž se vracela kurátorská rovnováha. „Já se tady snažím trochu pracovat, sem si nemůže kdekdo vrazit, jak ho napadne!“

„Omlouvám se,“ řekl muž konejšivým hlasem a o krok ucouvl.

„No, já taky,“ opáčil Paden, poněkud uchlácholen. „Ale sem opravdu nesmíte. A kde máte návštěvnickou jmenovku?“

Muž sáhl do kapsy obleku a vytáhl hnědou koženou náprsní tašku.

„To není jmenovka!“

Náprsní taška se otevřela a zablesklo se z ní modře a zlatě.

„Aha,“ podíval se Paden zblízka. „FBI? Dobrý Bože.“

„Moje jméno je Pendergast, zvláštní agent A. X. L. Pendergast. Smím se posadit?“

Paden polkl. „Nejspíš ano.“

S elegantním rozmachem muž přistál v jediném křesle, které se v kanceláři kromě Padenova nalézalo, a zkřížil nohy, jako by se připravoval na dlouhý pobyt.

„Jde o tu vraždu?“ zeptal se Paden zadýchaně. „Protože já ani nebyl v muzeu, když k ní došlo. Nic o tom nevím, oběť jsem vůbec neznal. Navrch k tomu se o plže vůbec nezajímám. Za těch dvacet

let, co tu pracuju, jsem v tom sále nikdy nebyl, ani jednou. Takže jestli jde o...”

Hlas mu vyzněl do ztracena, protože muž zvolna pozvedl jemnou ruku. „O vraždu nejde. Nechcete si sednout, pane doktore? Je to konec konců vaše pracovna.“

Paden se ostražitě posadil k pracovnímu stolu, založil si paže na prsou a zase je uvolnil a přitom se v duchu ptal, o co tady jde, proč ho muzejní ochranka neupozornila a jestli má odpovídat na otázky nebo snad zavolat právníkovi. Jenomže žádného právníka neměl.

„Skutečně, pane doktore, žádám vás za odpuštění tohoto nenadálého vpádu. Mám malý problém, který vyžaduje vaši pomoc – neoficiálně, samozřejmě.“

„Udělám, co je v mých silách.“

Muž natáhl jednu ruku sevřenou v pěst. Jako kouzelník ji zvolna rozevíral, až se ukázal modrý kámen. Padenovi se ulevilo, že jde o pouhý problém s identifikací nerostu; vzal kámen a prohlédl si ho. „Tyrkys,“ konstatoval. „Tromlovaný.“ Vzal z pracovního pultu lupu, přiložil si ji k oku a podíval se důkladněji. „Zdá se, že jde o přírodní kámen, nestabilizovaný a rozhodně ne rekonstituovaný, olejovaný nebo voskovaný. Krásný exemplář polodrahokamu nezvyklé barvy a složení. Po pravdě řečeno, nanejvýš neobvyklý. Řekl bych, že má pěknou cenu, možná i přes tisíc dolarů.“

„Díky čemu je tak cenný?“

„Díky barvě. Většina tyrkysů je nebesky modrá, často se zelenavým nádechem. Ale tenhle kámen je nezvykle tmavý, tmavomodrý, spadá skoro do ultrafialového spektra. To je velmi vzácné, spolu s těmi žilkami matečné horniny s vysokým obsahem zlata.“

Odložil lupu a vrátil kámen agentovi FBI. „Doufám, že jsem vám byl něco platný.“

„To vskutku byl,“ zněla medová odpověď, „ale doufal jsem, že byste mi snad mohl povědět, odkud pochází.“

Paden si vzal tyrkys zpět a zkoumal ho tentokrát déle. „No, rozhodně není z Íránu. Podle mého odhadu je americký – z jihozápadu. Úžasná sytá azurová barva se zlatým žilkováním. Řekl bych, že nejspíš pochází z Nevady, možná i z Arizony nebo Colorada.“

„Pane doktore, bylo mi řečeno, že patříte k nej přednějším světovým odborníkům na tyrkysy. Už vidím, že jsem nebyl oklamán.“

Paden se lehce uklonil. Překvapovalo ho, že policie zaměstnává ve svých řadách někoho tak chápavého a slušně vychovaného, jako je tenhle chlapík.

„Ale víte, pane doktore, já potřebuji vědět, z jakého *dolu* přesně pochází.“

Při těch slovech se na něj bledý agent FBI znovu velmi upřeně zadíval. Paden si přešel dlaní holé temeno. „Inu, pane, ehm, Pendergaste, to už je jiná káva.“

„Jak to?“

„Jestliže nemohu určit zdrojový důl podle úvodního vizuálního zkoumání – a to v tomhle případě nemohu – pak by bylo zapotřebí exemplář testovat. Víte...,“ a zde se Paden pouštěl do svého oblíbeného tématu – „tyrkys je hydratovaný fosforečnan měďnato-hlinitý, který vzniká průtokem vody skrz horninu s mnoha dutinami a prázdnými prostory, obvykle sopečného původu. Voda unáší částice mědi, síry a fosforu, mimo jiné, které se v meziprostorech usazují v podobě tyrkysu. Na jihozápadě se tyrkys takřka bez výjimky vyskytuje tam, kde se nalézají ložiska sulfidů mědi mezi draselnými živci s intruzemi vyvřelých hornin. Může také obsahovat limonit, pyrit a další oxidy železa.“ Vstal a hbitě na krátkých nožkách přistoupil k masivní skříni, sklonil se a vytáhl zásuvku. „Tady vidíte malou, ale překrásnou sbírku tyrkysů – všechny pocházejí z prehistorických dolů. S jejich pomocí pomáháme archeologům identifikovat zdroj prehistorických tyrkysových artefaktů. Pojdte se podívat.“

Paden přivolal agenta gestem, pak od něj vzal exemplář tyrkysu a rychle ho porovnával s ostatními v zásuvce. „Nevídím tu nic, co by se aspoň částečně shodovalo, ale tyrkysy se mohou různit vzezřením i v rámci různých částí jednoho dolu. A tohle je jen malý vzoreček. Vezměte si kupříkladu tenhle kus cerrilloského tyrkysu z dolu Cerrillos na jih od Santa Fe. Tenhle vzácný kus pochází z proslulého prehistorického naleziště, zvaného Mount Chalchihuitl. Je slonovinově zabarvený s bledě žlutozeleným žilkováním a má velkou historickou hodnotu, i když nejde o prvotřídní kvalitu. A tady máme ukázky prehistorických tyrkysů z Nevady...“

„Strašně zajímavé,“ pronesl Pendergast uhlazeně a zastavil tak proud vědeckých slov. „Zmínil jste se o testování. Jaké testování by bylo nezbytné provést?“

Paden si odkašlal. Nejednou už mu bylo nenápadně sděleno, že má sklon pořád mlít. „Budu muset váš kámen analyzovat – tyrkys i matečnou horninu – pomocí rozmanitých prostředků. Začnu analýzou, při níž je nerost bombardovaný ve vakuu vysokorychlostními protony a výsledná emise rentgenového záření se analyzuje. Naštěstí máme tady v muzeu výtečnou mineralogickou laboratoř. Pál byste si ji vidět?“ rozzářil se na Pendergasta.

„Ne, děkuji,“ opáčil Pendergast. „Ale jsem potěšen, že jste ochotný se toho ujmout.“

„Ale samozřejmě! To je moje práce. Dělán to většinou pro archeology, samozřejmě, ale pro FBI – jsem samozřejmě k vašim službám, pane Pendergaste.“

„Málem jsem se vám zapomněl zmínit o jednom drobném problému.“

„A to?“

„Potřebuju to mít hotovo do zítřejšího poledne.“

„Cože? Nemožné! To potrvá týdny! Přinejmenším měsíc!“

Dlouhá pauza. „Ale bylo by *fyzicky možné*, abyste analýzu dokončil do zítřka?“

Paden cítil, jak se mu ježí vlasy. Nebyl si už tak jistý, že je tenhle pán tak příjemný a milý, jak se zprvu zdálo. „Inu.“ Odkášlal si. „Fyzicky je možné, domnívám se, získat do té doby určité předběžné výsledky, ale znamenalo by to pracovat příštích dvacet hodin nonstop. A ani pak by se mi to nemuselo podařit.“

„Proč ne?“

„Všechno bude záviset na tom, zda tenhle konkrétní druh tyrkysu už byl někdy analyzovaný a jestli bylo jeho chemické složení zaznamenáno do databáze. Dělal jsem už pro archeology docela hodně analýz tyrkysů, víte. Pomáhá jim to určovat obchodní trasy a tak dále. Ale jestli tenhle kousek pochází z nějakého novějšího dolu, nemuseli jsme ho ještě nikdy analyzovat. Čím starší důl, tím větší pravděpodobnost.“

Ticho. „Smím vás požádat, pane doktore, abyste se tohoto úkolu laskavě ujal?“

Paden si znovu pohladil pleš. „Žádáte po mně, abych příštích dvacet hodin nespal a věnoval se vašemu problému?“

„Ano.“

„Mám ženu a děti, pane Pendergaste! Dnes je neděle – za normálních okolností bych tu ani nebyl. A nejsem už žádný mladík.“

Agent se nad tím zjevně zamyslel. Pak lenivým pohybem sáhl do kapsy, něco vyndal a opět to podržel v sevřené pěstí. Natáhl ruku a rozevřel dlaň. Ležel na ní malý, trpytivý, červenavě hnědý broušený kámen zhruba o váze jednoho karátu. Paden se po něm instinktivně natáhl, přiložil k oku lupu, zkoumal ho a převracel ze strany na stranu. „I propána. I propáníčka. Silně pleochroický...“ Popadl ze stolu malou, ruční UV lampičku a rozsvítil ji. Kámen okamžitě změnil barvu v zářivě, neonově zelenou.

Vzhlédl vytřeštěnýma očima. „Painit.“

Agent FBI kývl hlavou. „Neklamal jsem se v domněnce, že jste vele-výtečný mineralog.“

„Kde jste to pro všechno na nebesích sehnal?“

„Můj praprastrýc byl sběratel kuriozit, které jsem zdědil spolu s jeho domem. Tohle jsem vybral z jeho sbírky, abych vás motivoval. Je to vaše – pokud splníte daný úkol.“

„Ale tenhle kámen musí mít cenu... dobrotivé nebe, zdráhám se ji vůbec odhadnout. Painit je jeden z nejvzácnějších drahokamů na světě!“

„Můj milý pane doktore, informace o tom, ze kterého dolu ten tyrkys pochází, má pro mě daleko větší hodnotu než tenhle kámen. Tedy: můžete to provést? A,“ dodal suše, „víte jistě, že vaše manželka a děti nebudou nic namítat?“

Ale Paden už stál na nohou, vkládal tyrkys do plastového sáčku s neprodyšným uzávěrem a předem promýšlel četné chemické a mineralogické testy, které bude muset provést. „Namítat?“ pronesl přes rameno cestou do nejhlubšího nitra své laboratoře. „Koho to sakra zajímá?“

9

POTÉ, CO PORUČÍK D'AGOSTA TŘIKRÁT ŠPATNĚ ZAHNUL a dvakrát se musel ptát na cestu, podařilo se mu konečně sejít z bludiště oddělení osteologie dolů do přízemí. Zvolna a hluboce zamyšlený kráčel přes vstupní rotundu směrem k hlavnímu vchodu. Setkání s vrchním kurátorem Morrisem Frisbym bylo ztráta času. Ani žádný z dalších výsledků nevrhl na vraždu mnoho světla. A neměl zdání, jak se pachateli podařilo opustit muzeum.

Potuloval se muzeem od rána a už ho bolely nohy i v kříži. Čím dál víc se to podobalo typickému podělanému newyorskému případu vraždy, náhodné a nepromyšlené – a takové případy se objasňovaly těžko. Nenašlo se ani jedno vodítko, kterého by se mohl chytit. Všichni se shodovali na tom, že Victor Marsala byl nepříjemný člověk, ale dobrý pracovník. Nikdo v muzeu neměl důvod ho zabít. Jediný možný podezřelý – Brixton, specialista na netopýry, který se s Marsalou před dvěma měsíci pohádal – byl v čase vraždy v zahraničí. A kromě toho takový podivín prostě nebyl ten typ. Členové D'Agostova týmu už vyslechli Marsalovy sousedy v Sunnyside v Queensu. Všichni ho označili za tichého samotáře, který se s nikým nestýkal. Neměl přítelkyni. Žádné mejdany. Žádné drogy. A dost možná ani žádní přátelé, snad kromě Sandovala, technika z oddělení osteologie. Rodiče žili v Missouri, léta syna neviděli. Tělo bylo nalezeno v zapomenuté, zřídka navštěvované části muzea, ztratily se náprsní taška, hodinky a drobné z kapes. D'Agosta měl pramálo pochybností: je to jen další z mnoha zpackaných loupeží. Marsala se bránil a debil pachatel zpanikařil, zabil ho a odvedl do postranního sálu.

Aby to bylo ještě horší, důkazů nebyl nedostatek – právě naopak. D'Agosta a jeho tým už se v nich málem topili. Místo činu bylo přímo poseté vlasy, vlákny a otisky. Sálem prošly tisíce lidí od té doby, co se tu naposled vytíralo a co se otřely vitríny, a všude po nich zůstaly umaštěné stopy. Skupina detektivů procházela nahrávky bezpečnostních kamer

z muzea, ale zatím nenarazila na nic podezřelého. Včera večer pracovalo přesčas dvě stě zaměstnanců – tomu se říká volné víkendy. D'Agostovi už to bylo až příliš jasné: bude si s případem ještě týden dva lámat hlavu, plýtvat časem na marné vyšetřování, které nikam nepovede, pak se případ odloží a zvolna vychladne; další bídná, nevyřešená vražda s megabity přepisů výsledků, digitalizovaných fotografií a forenzních analýz, které zaneřádí databázi Newyorského policejního sboru jako špinavá voda úpatí mola a neposlouží ničemu jinému, než že mu sníží procento úspěšnosti.

Zahnul k východu, zrychlil krok a vtom zpozoroval známou figuru: vysoká postava agenta Pendergasta kráčela po naleštěné mramorové podlaze a za ní vlálo sako černého obleku.

D'Agosta se lekl, když ho spatřil – obzvlášť tady v muzeu. Neviděl Pendergasta od soukromé slavnostní večeře, kterou agent FBI uspořádal před měsícem na počest jeho nadcházející svatby. Jídlo i vína byly jako z jiného světa. Pendergast osobně uvařil s pomocí své japonské hospodyně. Pokrmy byly neuvěřitelné... Aspoň dokud Laura, D'Agostova manželka, následujícího dne nerozluštila vytištěné menu a nepochopili, že snědli mimo jiné polévku z rybích pysků a střívek (*Sup Bibir Ikan*) a kravský žaludek dušený se slaninou, koňakem a bílým vínem (*Tripes à la Mode de Caen*). Ale nejlepší část večeře patrně představoval sám Pendergast. Už se vzpamatoval z tragédie, která ho potkala před osmnácti měsíci, a po následné návštěvě lyžařského střediska v Coloradu ztratil svou bledost a kostlivou vychrtlost; na pohled byl teď svěží a fit jak fyzicky, tak emocionálně, byť se choval chladně a rezervovaně jako vždycky.

„Zdravím vás, Pendergaste!“ D'Agosta spěchal přes rotundu, aby mu stiskl ruku.

„Vincente.“ Pendergastovy bledé oči krátce spočinuly na D'Agostovi. „To jsem rád, že vás vidím.“

„Chtěl jsem vám ještě jednou poděkovat za tu večeři. Skutečně jste se překonal a pro nás to hodně znamenalo. Pro nás oba.“

Pendergast nepřítomně přikývl, zrakem bloumal po rotundě. Jako by ho něco tížilo na mysli.

„Co tady děláte?“ zeptal se D'Agosta.

„Byl jsem... na konzultaci s jedním kurátorem.“

„Zvláštní. Já taky,“ zasmál se D'Agosta. „Jako za starých časů, co?“

Pendergasta to zjevně nepobavilo.

„Koukejte, napadlo mě, jestli bych vás nemohl požádat o laskavost.“

Odpověď na otázku byl neurčitý, nic neříkající pohled.

D'Agosta se udatně lopotil dál. „Sotva se vrátím ze svatební cesty, hodí mi Singleton na krk takový případ vraždy. Jednoho technika ze zdejšího oddělení osteologie tu našli včera večer s rozbitou hlavou, nacpaného do zastrčeného výstavního sálu. Vypadá to jako loupež, která přerostla ve vraždu. Vy máte na tyhle věci takový náramný nos, až mě napadlo, jestli bych vám nemohl svěřit pár detailů a vy byste mi řekl...”

V průběhu tohoto miniproslovu působil Pendergast čím dál netrpělivěji. Teď se zahleděl na D'Agostu s výrazem, který ho umlčel v půli věty. „Je mi líto, milý Vincente, ale obávám se, že v současnosti nemám ani čas, ani zájem probírat s vámi případ. Přeji vám dobrý den.“ A s kratičkým pokývnutím se otočil na patě a svižně odkráčel směrem k východu z muzea.

10

HLUBOKO V MAJESTÁTNÍCH PROSTORÁCH budovy Dakota, zbudované ve stylu německé renesance, na konci řady tří propojených a velice tichých bytů, za posuvnou přepážkou ze dřeva a rýžového papíru, se nalézá *rodži*: vnitřní zahrada japonské čajovny. Pěšinka z plochých kamenů se klikatila mezi trpasličími jehličnany. Vzduch byl plný vůně eukalyptů a zpěvu neviditelných ptáků. V dálce stála samotná čajovna, malá a bez poskvrnky, stěží viditelná v napodobeném podvečerním světle.

Tento poloviční zázrak – soukromou zahradu, přepychovou miniaturu zasazenou uvnitř hradeb obrovského manhattanského činžáku – navrhl agent Pendergast jako místo k meditacím a omlazení duše. Nyní seděl na lavičce, vyřezané ze dřeva *kejaki*, zasazené kousek od kamenné pěšinky a s výhledem na maličký rybníček se zlatými rybičkami. Zůstával nehybný a upíral zrak do tmavé vody, kde oranžové a bílé rybky těkaly pod hladinou jako pouhé stíny.

Za normálních okolností mu tato svatyně poskytovala úlevu od světských starostí, nebo aspoň dočasné zapomnění. Dnes odpoledne tu však nenalézal klid.

Z kapsy saka mu zaznělo zacvrlikání. Byl to mobil, jehož číslo znalo ani ne půl tuctu osob. Pohlédl na příchozí hovor a uviděl SKRYTÉ ČÍSLO.

„Ano?“

„Agente Pendergaste.“ Byl to suchý hlas bezejmenného operativce CIA, s nímž se před dvěma dny setkal na střelnici. Dříve vždy mužův hlas obsahoval stopu sarkasmu, jako by naznačoval odstup od všedního dění světa. Dnes ironii postrádal.

„Ano?“ opakoval Pendergast.

„Volám, protože jsem věděl, že budete chtít slyšet špatné zprávy radši dřív než později.“

Pendergast sevřel telefon o trochu pevněji. „Pokračujte.“

„Špatná zpráva je, že nemám vůbec žádné zprávy.“

„Chápu.“

„Využil jsem slušný arzenál, vynaložil velmi mnoho finančních prostředků a vyžádal jsem si služby tady i v zahraničí. Přiměl jsem několik operativců v utajení riskovat odhalení pro případ, že by jisté zahraniční vlády mohly zadržovat informace, související s operací Lesní požár. Ale vyšel jsem z toho s prázdnýma rukama. Ani náznak toho, že by se Alban někdy vynořil v Brazílii nebo jinde v zahraničí. Neexistují záznamy o jeho vstupu do země – nasadil jsem na to programy na identifikaci obličejů Celního úřadu i ministerstva vnitra, ale na nic nenarazily. Ani místní, ani federální policie nenalezly žádnou stopu, která by někam vedla.“

Pendergast naslouchal beze slova.

„Je samozřejmě možné, že se ještě něco vynoří – nějaký nečekaný poklad, nějaká databáze, kterou jsme přehlédli. Ale ze standardní zásoby triků jsem vyčerpal všechno – a ještě něco navrch.“

Pendergast stále nic neříkal.

„Omlouvám se,“ zněl hlas z mobilu. „Je to... je to nemalá ostuda. V mé branži, s těmi nástroji, co mám k dispozici, si našinec zvykne na úspěch. Obávám se, že jsem asi působil při našem posledním setkání přehnaně sebevědomě a probudil jsem ve vás marné naděje.“

„Není třeba se omlouvat,“ řekl Pendergast. „Ve mně jste naděje neprobudil. Albana jsem v žádném případě nepodceňoval.“

Následovalo krátké ticho, než muž opět promluvil. „Jednu věc byste asi měl vědět. Poručík Angler, který vede vyšetřování vraždy vašeho syna..., podíval jsem se na jeho interní zprávy. Rozhodně se o vás zajímá.“

„Vskutku?“

„To, že jste nespolupracoval – a vaše chování – vzbudilo jeho zvědavost. Kupříkladu to, jak jste působil při pitvě. A váš zájem o ten kousek tyrkysu, k jehož zapůjčení jste newyorskou policii přesvědčil a který, pokud je mi známo, už jste měl vrátit. S Anglerem vás možná čekají problémy.“

„Děkuji za radu.“

„To nestojí za řeč. Znovu se omlouvám, že toho nemám víc. Pořád mám oči na stopkách. Kdybych vám mohl ještě nějak pomoci, volejte na centrálu do Langley a chtějte Sektor Y. Jinak vám dám vědět, kdyby se něco změnilo.“

Linka oněměla.

Pendergast chvíli seděl a zíral na mobil. Pak ho vsunul zpátky do kapsy, vstal a vydal se po kamenné pěšince k východu z čajové zahrady.

VE VELKÉ KUCHYNI soukromé části bytu Pendergastova hospodyně, Kyoko Ishimura, pilně krájela šalotku. Když ji agent FBI míjel, podívala se po něm a – úspornou gestikulací neslyšící osoby – naznačila, že na něj čeká telefonická zpráva. Pendergast kývl na znamení díky a pak pokračoval chodbou ke své pracovně, vstoupil dovnitř, zvedl telefon a – aniž usedl za stůl – vyslechl si vzkaz.

„Hm, ehm, pane Pendergaste.“ Byl to uspěchaný, zadýchaný hlas doktora Padena, mineraloga z muzea. „Analyzoval jsem ten vzorek, co jste mi včera nechal, pomocí rentgenové difrakční analýzy, spektrálního mikroskopu, fluorescence, polarizace, diaskopického a episkopického osvětlení a ještě dalších testů. Je to bez nejmenších pochybností přírodní tyrkys: tvrdost 6, refrakční index 1,614 a specifická hmotnost je asi 2,87, a jak už jsem se zmínil prve, nic nenasvědčuje stabilizaci ani rekonstituci. Nicméně se u vzorku projevují některé, ehm, zvláštní rysy. Velikost zrna je nanejvýš neobvyklá. Ještě nikdy jsem neviděl takovou poloprůsvitnost s tak výrazným žilkováním. A ta barva... nepochází z žádného dobře známého dolu a v databázi není záznam jeho chemického složení... Zkrátka, ehm, obávám se, že je to vzácný vzorek z nějakého malého dolu, který se bude těžko identifikovat, a že bude zapotřebí víc času, než jsem očekával, možná mnohem víc času, takže doufám, že budete mít trpělivost a nebudete požadovat vrácení toho painitu, než...“

Pendergast se nenamáhal doposlechnout vzkaz až do konce. Ťuknutím prstu ho vymazal a zavěsil sluchátko. Teprve pak usedl za psací stůl, opřel si lokty o leštěnou plochu, bradu položil na špičky prstů, složené k sobě, a zadíval se do prázdna nevidoucima očima.

CONSTANCE GREENEOVÁ SEDĚLA v hudebním salónku sídla na Riverside Drive a tiše hrála na cembalo. Byl to nádherný nástroj, zhotovený v Antverpách počátkem padesátých let sedmnáctého století slavným Andreasem Ruckersem II. Krásnou kresbu dřeva zdůrazňovaly zlacené hrany a na spodní straně víka byla namalovaná pastýřská scéna, na níž nymfy a satyři skotačili v listnatém háji.

Pendergast sám se hudbě příliš nevěnoval. Constance sice měla v oblibě převážně jen barokní a raně klasicistní skladby, ale byla vynikající cembalistka a Pendergastovi působilo potěšení opatřit pro ni nejkrásnější dostupný nástroj. Kromě cembala byla místnost zařízená jednoduše a vkusně. Na perském koberci stála dvě omšelá kožená křesla a vedle nich dvojice stejných stojacích lamp od Tiffanyho. Do jedné stěny

byla zapuštěna knihovna plná notových zápisů skladatelů sedmnáctého a osmnáctého století v původních vydáních. Protější stěnu zdobilo půltuctu zarámovaných stránek vybledlých, rukou psaných notových zápisů – originály záznamů Telemanna, Scarlattiho, Händela a dalších.

Dost často sem Pendergast vplul jako němý přízrak a usedl do některého z křesel, když Constance hrála. Tentokrát vzhledla a uviděla ho stát ve dveřích. Zvedla jedno obočí, jako by se ptala, zda má přestat hrát, ale on jen zavrtěl hlavou. Pokračovala v Preludiu č. 2 v Cis moll z Bachova *Dobře temperovaného klavíru*. Zatímco bez námahy zvládala krátkou skladbu, hříšně rychlou a hutnou s opakovanými pasážemi, Pendergast nezaújal své obvyklé místo, nýbrž neklidně bloumal po místnosti, vyzval z knihovny svazek not a ledabyly jím zalistoval. Teprve když skončila, přistoupil k jednomu koženému křeslu a usedl do něj.

„Hraješ tu skladbu překrásně, Constance,“ poznamenal.

„Za devadesát let cvičení se člověku obvykle hodně zlepší technika,“ opáčila s pousmáním. „Jak to vypadá s Proctorem?“

„Dostane se z toho. Už ho přeložili z JIPu. Ale bude muset zůstat ještě pár týdnů v nemocnici a pak další měsíc či dva na rehabilitacích.“

V místnosti zavládlo krátké ticho. Pak Constance vstala od cembala a usedla do protějšího křesla. „Trápíš se,“ řekla.

Pendergast hned neodpověděl.

„Přirozeně jde o Albana. Nic jsi neřekl od – od toho večera. Jak je ti?“

Pendergast stále nic neříkal, jen dál ledabyly listoval vázanými notami. Constance také mlčela. Ze všech nejlíp věděla, jak velice nerad mluví Pendergast o svých pocitech. Také však instinktivně vycítila, že ji přišel požádat o radu. A tak čekala.

Nakonec Pendergast zavřel knihu. „Moje pocity jsou takové, jaké by si nikdy žádný otec nepřál. Žádný žal. Lítost – snad. A přesto vnímám také pocit úlevy: úlevy, že svět bude ušetřen Albana a jeho zvrácenosti.“

„Pochopitelně. Ale... *byl* to tvůj syn.“

Zčistajasna Pendergast odhodil svazek stranou, vstal a začal přecházet po koberci sem a tam. „A přesto nejsilněji ze všeho pociťuji zmatek. Jak to udělali? Jak ho zajali a zabili? Alban vždycky všechno *přežil*. A při jeho mimořádném nadání... museli vynaložit obrovské úsilí, výdaje a plánování, aby ho dostali. Ještě nikdy jsem neviděl tak dobře provedený zločin, takový, po kterém zůstane jen stopa zanechaná naschvál a nic víc. A nejnePOCHOPITELNĚJŠÍ ze všeho je – *proč?* Jakou zprávu mi chtějí předat?“

„Přiznávám, že je to pro mě stejná záhada jako pro tebe.“ Constance se odmlčela. „Nějaké výsledky tvého vyšetřování?“